

အောင်မြင်ကျော်ကြားလှသည့်
ရုပ်ရှင်မင်းသားဘဝကို စွန့်လွှတ်၍
မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘောင်သို့
ကူးပြောင်းခဲ့သူ၏ ဘဝထူး...

စိုးစိုးကြီး
လေယျ
၏
ဘဝခရီး
မင်းယုဝေ

ဖြန့်ဖြူးရောင်းချရာပြည်အတိုင်း
ဒုတိယအကြိမ်ရိုက်နှိပ်သည်။

m

စိုးစိုးကြီး

လေယျ

၏
ဘဝခရီး
မင်းယုဝေ

MYW0010

1,800.00 KS

myanmar.com

mgyc.com

mgyc.com

ရိုးရိုးကြီးဇေယျ၏
ဘဝခရီး
မင်းယုဝေ

ရတနာစာရင်း ၂၀၁၉

မိုးရိုးကြီးလေးပျော်တော့မိုး မင်းယုဝေ

စာမျက်နှာ ၁၂၁ မျက်နှာ: ၁၃ ဝင်တီ x ၂၀.၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာပွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၁၃ စာပေလောက၏ ပထမအကြိမ်ပူး၊

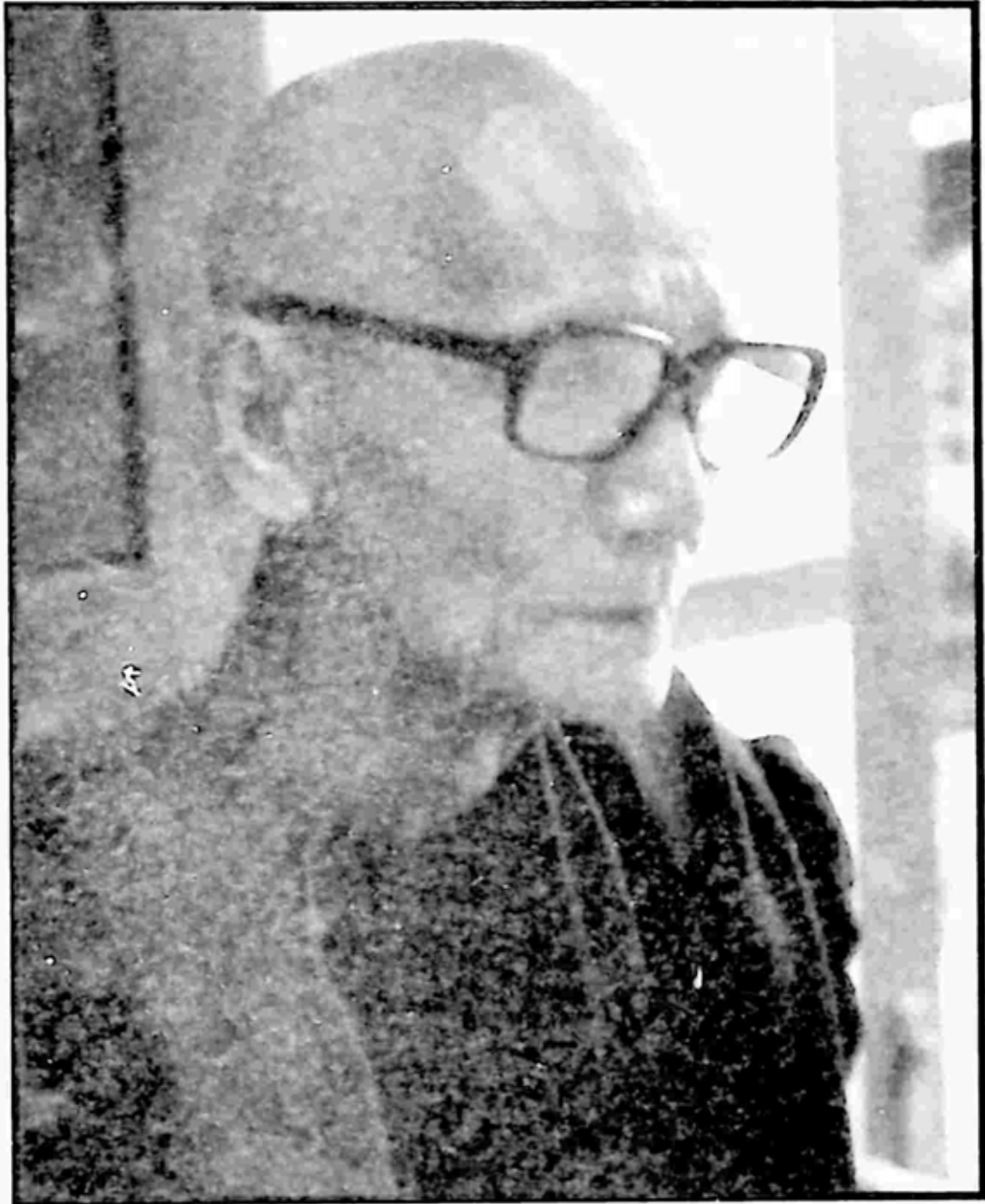
ရောင်းဈေး ၁၈၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

အရှင် ဝိရာနန္ဒ
(၁၉၁၆ - ၂၀၀၁)

mgyc.com

mgyc.com

အမှာစာ

ကျွန်တော်သည် မင်းသားကြီးဇေယျပါဝင်သော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား အတော်များများကို ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ၏ အမူအရာကို နှစ်သက်သဘော ကျခဲ့ပါသည်။ သူသည် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲမှာကဲ့သို့ပင် အပြင်လောက၌လည်း စိတ်နှလုံး ကောင်းမြတ်သူဖြစ်ကြောင်း တစ်ဆင့်စကားဖြင့် ကြားသိခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ သူ့ကို အပြင်တွင် မမြင်ဘူး၊ မသိ ကျွမ်းဘူးဘဲနှင့် ချစ်ခင် လေးစားမိသည်။

ဤသို့ရှိရာမှ သူ၏ လောကီကြီးပွားမှု၊ တိုးတက်မှု တို့ကို စွန့်လွှတ်၍ ရဟန်းဝတ်သွားကြောင်း ကြားသိရသည်။ ရဟန်းဝတ်သည်မှာ ဒုလ္လဘရဟန်း မဟုတ်၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် လည်းမဟုတ်၊ ရာသက်ပန် အပြီးတိုင်ဝတ်သွားသည်ကို ကြားသိရသောအခါ အံ့ဩချီးကျူးခြင်း ဖြစ်မိသည်။ တစ်ဆင့်တက်၍ ကြည်ညိုခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားရန် ကျွန်တော် ဆန္ဒဖြစ်မိသည်။

သို့ဖြင့် အရှင် ဝဇီရာနန္ဒတစ်ဖြစ်လဲ မင်းသားကြီး ဇေယျရှိရာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ညောင်တုန်းချောင်သို့

ကျွန်တော် သွားရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆရာ
 မောင်ရွန်းသစ်နှင့် ဆရာသမိန်သောင်း (ကွယ်လွန်) တို့
 လည်း ပါကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အရှင်ဝဇီရာနန္ဒအား
 သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးလိုကြောင်း ခွင့်ပန်သည်။ အရှင်မြတ်
 ကလည်း အကြည်အသာပင် ခွင့်ပြုသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်
 တို့သည် အရှင်မြတ်ထံပါး၌ ငါးရက်ကြာ ခိုလှုံ နေထိုင်လျက်
 ကျွန်တော်သိလိုသော အချက်များကို မေးမြန်းလျှောက်ထား
 သည်။ အရှင်မြတ်ကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြား
 သည်။ ညောင်တုန်း ချောင်မှာပင် နေ၍ ဖခင်ကို ဝတ်ကြီး
 ရက်ငယ်ပြုစုနေသော သမီးကြီး ဒေါ်မြမြရီကိုလည်း တွေ့ဆုံ
 မေးမြန်းသည်။ ဒေါ်မြမြရီကလည်း သိရှိသမျှတို့ကို စေတနာ
 အပြည့်ဖြင့် ဖြေကြားသည်။

ထို့နောက် ရန်ကုန်သို့ပြန်အရောက်တွင် ကျွန်တော်
 သည် အရှင်မြတ် ၏ သားသမက်ဖြစ်သူ ဦးမြင့်သိန်းထွန်း
 (ဇာတ်ညွှန်းအကယ်ဒမီ ကိုကိုလေး) နှင့်လည်းကောင်း၊
 သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဆန်းယဉ်လှ (မင်းသားကြီးဇေယျ၏
 သမီးငယ်) နှင့်လည်းကောင်း တွေ့ဆုံ၍ သိလိုသောအချက်
 များကို မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ အကယ်ဒမီကိုကိုလေးတို့
 ဇနီးမောင်နှံကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြကြသည်။
 ပြောပြရုံမက အကယ်ဒမီကိုကိုလေး ထိန်းသိမ်း ထားသော
 မင်းသားကြီးဇေယျအကြောင်း မှတ်တမ်းမှတ်ရာများနှင့်
 ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ထုတ်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုထိုမေးမြန်းချက်များကိုလည်း
 ကောင်း၊ မှတ်တမ်း မှတ်ရာများကိုလည်းကောင်း၊ မင်းသား
 ကြီးဇေယျအကြောင်း ရေးထားသော လက်လှမ်းမီရာ စာအုပ်
 စာတမ်းများကိုလည်းကောင်း ရှာဖွေဖတ်ရှုလေ့လာ၍ ဤ
 ရိုးရိုးကြီးဇေယျ၏ ဘဝခရီးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို မြတ်မင်္ဂလာ
 စာစောင် ၌ လစဉ် အခန်းဆက် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ဖော်ပြရာ၌

အသုံးပြုနိုင်ရန် စာရေးဆရာ၊ ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုကိုကြီး (စစ်ကိုင်း) က လိုအပ်သော ဓာတ်ပုံများကို ရိုက်ကူး ပေးပါသည်။ ထိုအချိန်၌ အရှင်ဝဇီရာနန္ဒသည် အသက်ထင်ရှား ရှိနေ၍ ကျွန်တော်၏ ရေးသားချက်တို့ကို ဖတ်ရှုခဲ့ပါသည်။ ကျေနပ်စွာ လက်ခံခဲ့ ပါသည်။ ထိုသို့ ရေးသားဖော်ပြနေစဉ် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စာဖတ်ပရိသတ်များက ထိုအခန်း ဆက် ဆောင်းပါးများပြီးဆုံးပါက လုံးချင်းစာအုပ် ထုတ်ဝေရန် လည်း တိုက်တွန်းကြပါသည်။ စာရေးဆရာ ကျော်သန်းမြင့် (ဗန်းမော်) ကမူ တိုက်တွန်းရုံမက သူစုဆောင်းထားသော မင်းသားကြီးဇေယျနှင့်ဆိုင်သည့် ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာစာရွက်များ ကိုပါ စေတနာဖြင့် ပေးအပ်ပါသည်။ စာအုပ်တွင် ထိုပုံများကို ပူးတွဲဖော်ပြနိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုစာအုပ်ကို လုံးချင်းစာအုပ်ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ဆဲ တွင် အရှင်ဝဇီရာနန္ဒ ပျံလွန်တော်မူသွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပျံလွန်တော်မူသည့် နိဂုံးအခန်းကို ဖြည့်စွက်ရေးသားခဲ့ပါ သည်။ ယခု ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရာ၌ အရှင်ဝဇီရာနန္ဒ (ရိုးရိုးကြီးဇေယျ) ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးအောက်မေ့ သတိရမိပါသည်။ ဤစာအုပ်ရေးရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို လည်း အမျှပေးဝေအပ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ဤစာအုပ်ဖြစ်ပေါ်ရန်အတွက် အစစအရာရာ ကူညီကြသော ညောင်တုန်းကျောင်းတိုက်ဆရာတော် အရှင် တေဇောဘာသ၊ စာရေးဆရာကြီး ဒါရိုက်တာဦးသုခ၊ အရှင် ဝဇီရာနန္ဒ၊ သမီးကြီး ဒေါ်မြမြရီ၊ စာရေးဆရာ ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုကိုကြီး (စစ်ကိုင်း)၊ သားသမက် ဦးမြင့်သိန်းထွန်း (အကယ်ဒမီကိုကိုလေး)၊ သမီးငယ် ဒေါ်ဆန်းယဉ်လှ၊ ဒါရိုက်တာ ဗိုလ်ကလေးတင့်အောင်၊ ဆရာမောင်ရွှန်းသစ်၊ ဒေါ်ယဉ်အိ (မင်္ဂလာရောင်ခြည်ဖြန့်ချိရေး)၊ ဆရာ သမိန်သောင်း (ကွယ်လွန်)၊ စာရေးဆရာ ကျော်သန်းမြင့်

(ဃ)

(ဗန်းမော်)၊ အယ်ဒီတာဦးအောင်ဝင်း၊ အယ်ဒီတာ
ဦးဉာဏ်လင်းအောင်၊ အစ်မဒေါ်မြတင်၊ အယ်ဒီတာ
ဦးကျော်ဝင်းအောင်၊ ကျွန်တော်၏ဇနီး ဒေါ်ခင်ဝင်းရီ
အမှူးပြုသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကို ကျေးဇူးဥပကာရတင်ရှိပါ
ကြောင်း မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မင်းယုဝေ

၂၈၊ ၈၊ ၂၀၀၂

ဇေယျာပူရ ခေါ် စစ်ကိုင်း

စစ်ကိုင်းမြို့သည် သမိုင်းဝင်မြို့ ဖြစ်သည်။ 'သာယာဝိုင်း စစ်ကိုင်း တည်' ဟူသော သင်္ကေတအတိုင်း မြန်မာသက္ကရာဇ် ၆၈၄ ခုနှစ်တွင် တည်ခဲ့သည်။ တည်သူကား အသင်္ခရာစောယွန်း ဖြစ်သည်။ ဇေယျာပူရ (အောင်မြို့) အမည်ဖြင့် စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ မင်းအဆက်ဆက် စိုးစံခဲ့သည်။ နောင်သောအခါ ဇေယျာပူရမှ စစ်ကိုင်းအမည်သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ခေတ်အဆက်ဆက်လည်း ထွန်းကားသောမြို့ ဖြစ်သည်။

ဧရာဝတီဖြစ်သည် စစ်ကိုင်းကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသည်။ ရှေးအခါက စစ်ကိုင်းမြို့အောက်ပိုင်းသည် ရေလွှမ်းမိုးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ၁၈၈၉ ခုနှစ်တွင်မူ ရေကာတာကြီး ဆောက်လုပ်လိုက်သဖြင့် ရေလွှမ်းမိုးခြင်းဘေးရန်မှ ကင်းဝေးခဲ့သည်။ စစ်ကိုင်းတွင် နန်းတင်မြေလွင်ပြင်များမှစ၍ ကျောက်တောင်များ အထိ ရှိသည်။ မြေမျက်နှာပြင် အသွင်အမျိုးမျိုး ဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်းတောင်တန်းမှာ ပေ ၇၀၀ ကျော်မှ ၁၃၇၃ ပေအထိ မြင့်သည်။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာ အလွန်သာယာသည်။ ရှေးဘုရင်များနှင့် ခေတ်အဆက်ဆက် ပြည်သူပြည်သားများသည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် ရဟန်းများ၊ သူတော်စင်များ တရားကျင့်သုံးရာ ဂူ၊ ကျောင်း၊ ချောင်များ တည်ထားကြသည်။ သီလရှင်များအတွက်လည်း နေထိုင်ရန်ချောင်များ

တည်ထားကြသည်။ တောင်ထွတ် ထောင်ထိပ်တိုင်းတွင်ကား စေတီပုထိုးများ တည်ထားကြသည်။ အလွန်သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ ထိုစေတီ၊ ထိုချောင်များတစ်ဝိုက်တွင် သစ်ပင်မျိုးစုံလည်း ရှိသည်။ ပန်းမျိုးစုံလည်း ရှိသည်။ ဆေးပင်မျိုးစုံလည်း ရှိသည်။ ကျေးငှက်မျိုးစုံလည်း ရှိသည်။ အလွန်ငြိမ်းအေးသာယာလှပေသည်။

ညောင်တုန်းချောင်

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် အေးငြိမ်းသာယာသော ချောင်များစွာရှိသည့် အနက် ညောင်တုန်းချောင်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ အေးငြိမ်းသာယာသည်။ ယင်းချောင်သည် ကျောက်တောင်ဆားတွင် တည်ရှိသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ဆားတွင်လည်း တည်ရှိသည်။ ညောင်တုန်းချောင်ကို မော်တော်ကားဖြင့် သွား၍လည်း ရသည်။ ခြေကျင်သွား၍လည်း ရသည်။ ငှက်သမ္ဗန်ဖြင့် သွား၍လည်း ရသည်။

ငှက်သမ္ဗန်ဖြင့်သွားပါက ရှေးဦးစွာ စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်မှ မြင်းလှည်းစီး၍ သရက်ပင်ဆိပ်သို့ သွားရသည်။ ထိုမှ ငှက်သမ္ဗန်စီး၍ ရှင်ဖြူ ရှင်လှဆိပ်သို့ သွားရသည်။ ရှင်ဖြူ ရှင်လှဆိပ်သို့မရောက်မီ နာရီဝက်ခန့်စီးမိလျှင် အသောကာရုံဆိပ်သို့ ရောက်သည်။ ထိုဆိပ်တွင် ဆင်း၍ ၁၀ မိနစ်ခန့် ခြေကျင်သွားလျှင် ညောင်တုန်းချောင်သို့ ဆိုက်ရောက်လေတော့သည်။

ညောင်တုန်းချောင်မှာ ရှေးယခင်က သီလရှင်ဆရာကြီး ဦးစိတည်ထောင် သီတင်းသုံးသော သီလရှင်ချောင် ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သီလရှင်ဆရာကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသဖြင့် သီလရှင်ချောင် မဟုတ်တော့ပေ။ သီလရှင်ဆရာကြီးသည် မကွယ်လွန်မီ မြေးဖြစ်သူ အရှင်တေဇောဘာသအား လွှဲအပ်လှူဒါန်း၍ သီလရှင်ချောင်အဖြစ်မှ သံဃာတော်များ သီတင်းသုံးရာချောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့ပေသည်။

ယခုအခါ ဆရာ အရှင်တေဇောဘာသ ကျောင်းထိုင်သော ညောင်တုန်းကျောင်းတိုက်မှာ သိမ်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်များနှင့် ဝေဝေဆာဆာရှိနေပြီ။ အထူးသဖြင့် ဤချောင်တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအားထုတ်ရာ ကျောက်ဂူကြီးနှင့် စင်္ကြံလျှောက်ရာ စင်္ကြံကျောင်းကြီးမှာ တစ်မူထူးခြားစွာ တည်ရှိနေသည်။

ထူးခြားသော ရဟန်းကြီး

ထိုညောင်တုန်းကျောင်းတိုက်တွင် ဝါဆိုသံဃာ ၁၀ ပါး ရှိသည်။
ယင်းတို့အနက် ထူးခြားသော ရဟန်းကြီးတစ်ပါးကို ဖူးတွေ့နိုင်သည်။
ထိုရဟန်းကြီးသည် ကြည်ညိုဖွယ်အဆင်း ရှိသည်။ ရုပ်ရည်တင့်တယ်သည်။
အရပ်မြင့်မားသည်။ အလွန်တည်ငြိမ်၍ အေးချမ်းသောအသွင်ကို ဆောင်နေ
သည်။

ထိုရဟန်းကြီးသည် နေ့စဉ်ပင် ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် တရားထိုင်
ပြီးနောက် စင်္ကြံကျောင်းပေါ်သို့ တက်၍ တရားအမှတ်ဖြင့် စင်္ကြံလျှောက်
လေ့ရှိသည်။ အရှင်သည် စင်္ကြံလျှောက်၍နားရာမှ ဧရာဝတီမြစ်ကို လှမ်းမျှော်
၍ ကြည့်တတ်သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲတွင် လှေသင်္ဘောများ စုန်ဆန်သွား
လျက်ရှိသည်ကို မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ လူ့ဘဝကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်
မိသည်။ “လူသားများသည် ဝမ်းရေးအတွက် အမျိုးမျိုး ရုန်းကန် လှုပ်ရှား
လုပ်ကိုင်နေရပေသည်တကား။ ယင်းသို့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်ကြရာတွင်
လှေသင်္ဘောများ စုန်ချည် ဆန်ချည် ပြုနေရသကဲ့သို့ပင် ဘဝမှာလည်း
နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ရှိနေသည်တကား။ ဤမျက်မှောက်ဘဝသာမက သံသရာ
ခရီးတွင်လည်း လူသားများသည် ဘဝအမျိုးမျိုး၌ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေ
ရပေသည်တကား” စသည်ဖြင့် တွေးတောဆင်ခြင်မိသည်။ တရားသံဝေဂ
ယူမိသည်။

ထိုရဟန်းကြီးကား အခြားသူမဟုတ်၊ တစ်ခေတ်က တစ်နိုင်ငံလုံးတွင်
ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော၊ ပြည်သူချစ်သော အနုပညာရှင်မင်းသားကြီး
ဇေယျတစ်ဖြစ်လဲ အရှင်ဝဇီရာနန္ဒပင်တည်း။

မောင်လှမောင်

မင်းသားကြီးဇေယျ၏ အမည်ရင်းမှာ မောင်လှမောင်ဖြစ်သည်။
အဖမှာ ဦးဖောင်၊ အမိမှာ ဒေါ်ဆင်ဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်းမြို့အနီး ညောင်ကုန်း
ရွာတွင် နေထိုင်ကြသည်။ ထိုရွာမှာပင် မောင်လှမောင်ကို မွေးဖွားသည်။
ဗြိတိသျှခေတ် ၁၂၇၈ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၃ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ၁၂၊ ၆၊
၁၉၁၆ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း ၁၁ ယောက်ရှိသည်။ မောင်လှမောင်

မှာ ဆဋ္ဌမမြောက်သားဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးသည် ခြံထွက်သီးနှံများကိုလည်း ရောင်းချသည်။ ရွှေလှောင်စက္ကူလုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ်သည်။

ရွှေလှောင်စက္ကူ

ရွှေလှောင်စက္ကူဆိုသည်မှာ ဘုရားတွင် ရွှေချထားသော ရွှေဆိုင်းရွှေများကို ကပ်သောစက္ကူဖြစ်သည်။ ထိုစက္ကူကို မောင်လှမောင်တို့ခေတ်က ဝါးဖြင့် လုပ်ကြသည်။ အခက်၊ အရွက် မထွက်သေးသော ခြောက်တောင်၊ ခုနစ်တောင်ခန့် ဝါးများကို ခုတ်ပြီးလျှင် စိတ်ဖြာ၊ ထုံးရေစိမ်၊ ပေါင်းတင်၊ နှပ်၊ နယ်၊ ရေစိမ်၊ ထောင်း၊ နေလှန်း၊ ဖြန့်၊ ခွာ စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်ရသည်။ တစ်အိမ်သားလုံး လူကုန်ဝိုင်းဝန်း လုပ်ဆောင်ကြရသည်။ တစ်လလျှင် စက္ကူ အချပ်နှစ်ထောင်ခန့်ရသည်။

စက္ကူအချပ် ၁၀၀ လျှင် တစ်ကျပ်မှ တစ်ကျပ်ခွဲနှုန်းဖြင့် မန္တလေး မျက်ပါးရပ်သို့ သွားရောက် ရောင်းချကြရသည်။ မျက်ပါးရပ်ကမှ ထိုရွှေလှောင်စက္ကူပေါ်တွင် ရွှေပြားကပ်ကာ ရွှေဆိုင်းအဖြစ် ရောင်းချခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဦးဖောင် ဒေါ်ဆင်မိသားစုတို့သည် ထိုရွှေလှောင်စက္ကူလုပ်ငန်းကို လုပ်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း မရန်းသီး၊ ပိန္နဲသီး၊ သရက်သီး စသည့် ခြံထွက်ပစ္စည်းများကို နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော စစ်ကိုင်းဈေးထဲသို့ ခြေကျင်ထမ်းပိုး သယ်ဆောင်၍ သွားရောက် ရောင်းချကြရသည်။ တောင်သူလည်း လုပ်သည်။

ညောင်ကုန်းရွာမှာ အိမ်ခြေ ၁၀၀၀ ခန့် ရှိသည်။ အလယ်တွင် ချောင်းခြားလျက် ရှိသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် အိမ်ခြေ ၅၀၀ ခန့်ရှိသည်။ အများစုမှာ ခြံစိုက်ခြင်း၊ ခြံထွက်သီးနှံများ ရောင်းချခြင်း၊ တောင်ယာလုပ်ခြင်း တို့ကို ပြုလုပ်ကြသည်။

ဦးဖောင်တို့ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်သည်သာ ရွှေလှောင်စက္ကူလုပ်ငန်းကို လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်တိုင် ဆွေမျိုးများသည် ရွှေလှောင်စက္ကူလုပ်ငန်းကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ကြဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရှေးခေတ်နှင့် မတူတော့။ ရွှေလှောင်စက္ကူကို ဝါးနုဖြင့် မလုပ်တော့၊ ကောက်ရိုးဖြင့်သာ လုပ်ကြတော့သည်။ ဝါးဖြင့်လုပ်သကဲ့သို့ အဆင့်မများ၊ မပင်ပန်း၊ ပို၍ မြန်ဆန်သည်။ သို့ရာတွင် ဝါးဖြင့်လုပ်သော စက္ကူလောက်မူ မကောင်းပေ။

ဖခင်ကို လုပ်ကျွေးသူကလေး

မောင်လှမောင်ကလေးသည် ထိုရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ စတင် ပညာသင်ယူသည်။ ထို့နောက် မူလတန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပညာ သင်ယူသည်။ မောင်လှမောင်ကလေးမှာ မိခင်နှင့် ကြာရှည်မနေလိုက်ရရှာ။ ခုနစ်နှစ်သား၊ ရှစ်နှစ်သားလောက်တွင် မိခင် ဆုံးပါးသွားရှာပါသည်။ ထိုအခါ မိသားစုမှာလည်း တကွဲတပြား ဖြစ်သွားကြသည်။ အချို့က အိမ်ထောင်ပြု သွားကြသည်။ အချို့က နီးစပ်ရာဆွေမျိုးများထံတွင် သွားရောက်နေထိုင် ကြရရှာသည်။ မောင်လှမောင်ကလေး တစ်ယောက်တည်းသာ ဖခင်နှင့်အတူ ကျန်ရစ်သည်။ ဖခင်ကလည်း နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြု။ သားကလေး ကိုပင် အဖော်ပြုနေထိုင်သည်။ မောင်လှမောင်ခမျာ ဝမ်းရေးအတွက် အတန်း ဆုံးအောင် မနေနိုင်ရှာ၊ သုံးလေးတန်းအရောက်မှာပင် ကျောင်းထွက်လိုက်ရ သည်။ ခြံထွက်သီးနှံများကို ထမ်းလျက် နှစ်မိုင်ကျော်ဝေးသော စစ်ကိုင်းဈေး သို့သွားရောင်းရသည်။ ထိုစဉ်က မရန်းသီး ဆယ်ပိဿာလျှင် ငါးမူးမှ သုံးမတ် အထိသာ ရသည်။ သို့ရာတွင် ထမင်းတစ်နပ်လျှင် တစ်ပဲမှ ဆယ်ပြားအထိသာ ကုန်ကျသည်။ ရွှေဈေးမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားလျှင် ဆယ့်နှစ်ကျပ်၊ ဆယ့်သုံး ကျပ်သာ တန်ဖိုးရှိသည်။ မောင်လှမောင်ကလေးသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် ဖခင်ကို လုပ်ကျွေးခဲ့သည်။

မောင်လှမောင်တို့ မွေးစက အင်းဝတံတားကြီးခေါ် စစ်ကိုင်းတံတား ကြီး မရှိသေးပေ။ စစ်ကိုင်းတံတားကြီးကို ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် စတင်တည်ဆောက် ခဲ့သည်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက်နေ့တွင် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုတံတားကြီး စတင်တည်ဆောက်ချိန် ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် မောင်လှမောင် ကလေးသည် အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုအရွယ်မှာပင် သူသည် တံတားဆောက်ရာတွင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ တံတားကြီးကို ဆောက်ရာ၌ မြစ်လယ်တွင် အုတ်တိုင်ကြီးများ မစိုက်သေးမီ မြစ်၏ အရှေ့ ဘက်ကမ်းထိပ်တွင် မီးရထားလမ်းခင်းရန် ဖို့ထားသောမြေများ ပြိုမကျ အောင် အုတ်နံရံကြီး ကာသည်။ ထိုအုတ်နံရံကာရန်အတွက် အုတ်စီရာ၌ အုတ်ပြားများကို ရေစိမ်ပြီးမှ စီသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးဦးစွာ အုတ်များကို အကျယ် ၁၀ ပေ၊ အမြင့် ၅ ပေခန့်ရှိ သံရေကန်ကြီးထဲသို့ ထည့်၍ ရေစိမ်

သည်။ ထိုရေစိမ့်ပြီး အုတ်များကို ဆယ်ယူပြီးမှ စီကြသည်။ မောင်လှမောင်ကလေးသည် အသက်ငယ်ရွယ်သဖြင့် သံရေကန်ထဲရှိ ရေစိမ့်ထားသော အုတ်များကို အပေါ်သို့ ဆယ်ယူတင်ပေးရသော အလုပ်ကို လုပ်ရသည်။

“ဒီအလုပ်ဟာ အမြင်အားဖြင့်တော့ မပင်ပန်းလှဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရေထဲကအုတ်ကို လက်တစ်ဖက်တစ်ချပ်စီ ယူ ယူဟင်ရတော့ လက်က ရေနဲ့ ထိတွေ့ပြီး နူးနေတယ်၊ အုတ်ချပ်မှာလည်း သဲပွင့်ကလေးတွေ ပါတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုင်ပါများတော့ လက်ထိပ်ကလေးတွေစားပြီး သွေးတွေစို့စို့ ထွက်လို့ ထမင်းတောင် လက်နဲ့ မစားနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ လုပ်ခက တစ်နေ့ ခြောက်မူးရတယ်။ ဒီလုပ်ခနဲ့ ဖခင်ကြီးကို ကျွေးမွေးခွင့်ရခဲ့ပါတယ်” ဟူ၍ မောင်လှမောင်က သူ့မိတ်ဆွေများကို ပြောပြခဲ့သည်။

ကိုရင်ဝတ်ခြင်း

ထိုသို့ လုပ်ကိုင်နေရာမှ လေးငါးလအကြာတွင် မန္တလေး၌ နေထိုင်သော ကြီးတော်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်အေးမြက မောင်လှမောင်ကို ရှင်ပြုပေးသည်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ရှင်ပင်နံကိုင်းချောင် ဆရာတော်ထံတွင် ကိုရင်ဘဝဖြင့် စာပေသင်ကြားသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ အိန္ဒိယပြန်ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စာ အထူးတတ်ကျွမ်းသည်။ မောင်လှမောင်နှင့် ကိုရင်ဝတ်ဖက် ကိုမောင်လေး (မန္တလေးရပ်ရှင် ကင်မရာမင်းဖြစ်လာသူ၊ ယခုကွယ်လွန်) စသူတို့ကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးသည်။ မောင်လှမောင်ကလည်း အင်္ဂလိပ်စာသင်ချင်သည်။ သို့သော် ဆရာတော်က “မင်း အသက်ငယ်သေးတယ်၊ ပါဠိသဒ္ဒါကို အရင်သင်ပေးမယ်၊ ပြီးမှ အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးမယ်” ဟု ပြောကာ သဒ္ဒါကို စတင်သင်ကြားပေးသည်။

ကိုရင်ကလေး မောင်လှမောင်သည် ကိုရင်ဘဝဖြင့် နေသည်မှာ တစ်နှစ်ခန့် ရှိသွားပြီ။ ဆက်လက်၍ ကိုရင်ဝတ်ကာ ရဟန်းပြုရန် ရည်ရွယ်မိသည်။

ထိုစဉ် ကြီးတော် ဒေါ်အေးမြ ရောက်လာသည်။

“ကိုရင်...၊ တစ်သက်လုံး သင်္ကန်းဝတ်နိုင်ရင် ကောင်းတယ်၊ တစ်သက်လုံး မဝတ်နိုင်ဘဲ လူထွက်လာရင် တောင်မရောက်မြောက်မရောက်နဲ့ လောကီ

ဘဝမှာ အခက်အခဲတွေ့လိမ့်မယ်။ ကိုရင်ဘဝမှ လူထွက်ရင်လည်း စောစော စီးစီး လူထွက်တာကောင်းတယ်” ဟု ပြောဆိုလာသည်။

ကိုရင် မောင်လှမောင်သည် ကြီးတော်၏ စကားကို နက်နက်နဲနဲ ဆင်ခြင်မိသည်။ တစ်သက်လုံး သင်္ကန်းဝတ်ဖြင့်နေရန် မဖြစ်နိုင်ဟု သုံးသပ် မိသည်။ သို့ဖြင့် ကိုရင်ဘဝမှ ထွက်လိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း မသင် ဖြစ်တော့။ ကြီးတော်ခေါ်ရာ မန္တလေးအိမ်သို့ လိုက်ပါ၍ အတူနေထိုင်သည်။ ကြီးတော် မိသားစုသည် မန္တလေး၊ ဗန်းမော်သွား သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် ဈေးရောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ရှိနေပြီဖြစ်သော မောင်လှမောင်သည် ကြီးတော်မိသားစု၏ လုပ်ငန်းကို အစွမ်းကုန် ကူညီလုပ် ကိုင်ပေးသည်။ သူသည် ပွဲရုံများသို့ သွား၍ ကုန်ဈေးနှုန်းကို လိုက်လံစုံစမ်း ရသည်။ မည်သည့်ကုန်မျိုးသည် မည်သည့်ဈေးနှုန်းရှိသည်ကို ကြီးတော် တို့အား ပြောပြရသည်။ ကြီးတော်တို့က သင့်ရာကုန်ကို သင့်ရာဈေးနှုန်းဖြင့် သင်္ဘောသို့ တင်ကြသည်။ ရောင်းချကြသည်။ သူတို့သည် သင်္ဘောဖြင့် ရက်ရှည်လိုက်ပါသွားကြသည်။ သင်္ဘောတစ်ပတ်ပြန်လာလျှင် မန္တလေးအိမ်၌ နှစ်ညလောက်ပင် အိပ်နေခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်လှမောင်က အစစအရာရာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရသည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းများ သွားရောက် စုံစမ်းပေးရုံမျှမက ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်၊ ပန်းကန်၊ အိုးတိုက်၊ ထမင်းပွဲပြင်၊ ထမင်းပွဲသိမ်း၊ အိပ်ရာခင်း၊ အိပ်ရာသိမ်း စသည်ဖြင့် အောက်ခြေသိမ်းအလုပ် များကိုလည်း လုပ်ကိုင်ပေးသည်။

ကြီးတော်မိသားစုသာမက သူနှင့်ဆက်ဆံသူများကပါ သူ့ကို ချစ်ကြ သည်။ ခင်ကြသည်။

“မောင်လှမောင်တစ်ယောက် အလွန်သင်္ဘောကောင်းတယ်၊ စိတ် ကောင်းရှိတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ မပျင်းရိဘူး၊ ဘာအလုပ်မဆို မညည်းမညူ၊ လုပ်တာပဲ” ဟူ၍ ရှေ့တွင်ရော ကွယ်ရာတွင်ပါ ပြောကြသည်။

ကြီးတော်၏ သမီးတစ်ယောက်သည် ဆေးလိပ်ခုံထောင်ပြီး ဗန်းမော် ကို တင်ရောင်းသည်။ နေ့စဉ်ပင် ဆေးလိပ်သမ ဆယ်ယောက်က ဆေးလိပ် များ လိပ်ပေးသည်။ ထိုဆေးလိပ်အားလုံးကို ညဘက်တွင် အကုန်ပြီးအောင် မောင်လှမောင် တံဆိပ်ကပ်ပေးသည်။ အံ့ဖွယ်အလုပ် လုပ်နိုင်သူဖြစ်သည်။

ငွေဆိုသည်မှာ

မောင်လှမောင်သည် မန္တလေး၌နေ၍ သုံးလေးနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ စက်ဘီးစီးတတ်သွားသည်။ မကြာခဏပင် ကြီးတော်တို့မိသားစု စေခိုင်းချက် အရ ငွေဒင်္ဂါးပြားတစ်ထောင်ခန့်ကို စက်ဘီးဖြင့်တင်၍ ပွဲရုံများ၊ ကုန်တိုက်များသို့ သွားရောက် ငွေပေးချေခဲ့ရသည်။ ထိုခေတ်က ကျပ်တန်မပေါ်သေး။ ငွေဒင်္ဂါးပြားသာ သုံးသေးသည်။ ငွေဒင်္ဂါး အပြား ၁၀၀၀ ဆိုလျှင် ၁၀ ပိဿာခန့် အလေးချိန်ရှိသည်။

ပျိုရွယ်စဉ်က ကိုလှအောင် (မင်းသားကြီးဇေယျ)

“ငွေများဟာ လူကို မြောက်ပြီးကြွအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငွေတွေဟာ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ငွေလည်းမဟုတ်ဘူး။ နာရီပိုင်းလောက်ပဲ ကိုင်ရတာ။ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်တယ်မှတ်သလဲ...။ ငွေအိတ်ကို စက်ဘီးရှေ့မှာ ချိတ်၊ ချိုင့်ကျင်းများတဲ့နေရာကို ရွေးပြီးစီးတယ်။ ချိုင့်ထဲကျတော့ စက်ဘီး ခုန်ပြီး ငွေတွေမြည်တယ် မဟုတ်လား။ ငွေသံကြားတော့ ဟိုကကြည့်၊ သည်က ကြည့်ပေါ့လေ။ အဲဒီလို အကြည့်ခံရတာကလေးကိုပဲ ဟိုတုန်းက ကျုပ် ပီတိဖြစ်ပြီး မြောက်နေလိုက်တာ။ အခု ပြန်တွေ့ကြည့်တော့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေတယ်” ဟူ၍ ကြီးပြင်းလာသောအခါ ကိုလှမောင်က သူ့မိတ်ဆွေများ ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့ပေသည်။

မြတ်သောစိတ်ထား

မောင်လှမောင်အဖို့ ကြီးတော်အိမ်တွင် နေရာ၌ မေ့မရနိုင်သော ဖြစ်ရပ် တစ်ခု ရှိခဲ့သည်။ အခြားမဟုတ်၊ ကြီးတော်၏ မောင်မှာ မျက်နှာတွင် အနာ များ ပေါက်သည်။ အနာများ များပြားလှသဖြင့် နှာခေါင်းတစ်ခြမ်းပင် စားသွား သည်။ မြင်ရသူများအဖို့ ကြောက်စရာ၊ ရွံစရာကြီးပင်။ နောက်ဆုံးတွင် ချောင်းဦးမြို့ တောင်ဘက် မှန်ချိုဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဆရာတော်သည် အနာပေါက် အကုကောင်းကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် သွားရောက်ကုသသည်။ မောင်လှမောင်က အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါသွားသည်။ ဆေးကုရာ၌ တတ်စွမ်း သမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးသည်။ အနာကို ဖန်ရည်ဆေးပေးသည်။ အနာထဲမှ ပိုးလောက်ကောင်ကလေးများကို တွေ့သောအခါ ညှပ်ကလေးဖြင့် ယူပစ်ပေး သည်။ မောင်လှမောင်က ဤသို့ပြုရသည်ကို ကုသိုလ်ရသည်ဟုပင် ခံယူခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီ

ဤသို့ ကြီးတော်မိသားစုနှင့် နေလာရာမှ မောင်လှမောင်သည် မန္တလေး ဈေးချိုသူ မိန်းမချောကလေးတစ်ဦးကို စိတ်ဝင်စားမိသည်။ မိန်းမပျိုကလေး ၏ အမည်မှာ မသန်းတင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏မိဘများမှာ ကျောက်ဖြတ်၊ ကျောက်သွေး၊ ကျောက်ရောင်းလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ကြသော ကျောက် ကုန်သည်များဖြစ်သည်။ သူမ၏ မိခင်ကြီးနှင့် မောင်လှမောင်၏ ကြီးတော်

ပျိုရွယ်စဉ်က မသန်းတင်

တို့မှာ ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်ကြသည်။ သမီးကလေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိ၍ အလွန်ချစ်ကြသည်။ ရွှေပေါ်မြတင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ထားကြသည်။ မန္တလေးဈေးချိုထဲတွင် ဈေးအရောင်းသင်နေသည်။

သူ့ကိုတွေ့ပြီး မောင်လှမောင် ချစ်ခင်မိသည်။ အကြောင်းမရှိအကြောင်း ရှာပြီး သူ့ဆိုင်သို့ မကြာခဏ သွားတတ်သည်။ ညဘက် အားလပ်ချိန်များတွင် လည်း သွားရောက်လည်ပတ်သည်။ မကြာမီ သူတို့နှစ်ဦး မေတ္တာမျှသွားကြ

သည်။ လူကြီးများ သိသောအခါ ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိ ထိမ်းမြားပေးလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်က မောင်လှမောင်က ၁၈ နှစ်၊ မသန်းတင်က ၁၇ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။

ကြီးတော်အိမ်တွင်

မောင်လှမောင်နှင့် မသန်းတင်တို့ လက်ထပ်ပြီးသောအခါ မသန်းတင်၏ ဖခင်ကြီး ဦးဆန်းက “ကဲ မောင်လှမောင်...၊ သမီးကို ခေါ်သွားပေတော့” ဟု ပြောဆို၍ ထည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မောင်လှမောင်မှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လည်း မရှိ၊ အလုပ်ဟူ၍လည်း ကြီးတော်များအလုပ်ကို လုပ်ပေးနေရသော်လည်း အခကြေးငွေဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရ။ ကြီးတော်များခိုင်းတာလုပ်၊ ကျွေးတာစား၊ ဝယ်ပေးတာဝတ်၊ ထားရာတွင်နေ ဘဝမှာပင် ရှိနေသေးသည်။

အခက်တွေ့သွားပြီ။ မသန်းတင်ကလည်း မိဘများထံမှ ခွဲ၍မသွားချင်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ရှာ။ ကြီးတော်အိမ်မှာပင် ကြင်စဦးမောင်နှံနှစ်ဦး မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် ခိုကပ်နေရရှာသည်။

“ကြီးတော်အိမ်မှာ စိတ်မချမ်းမသာနဲ့နေလာလို့ သမီးဦးကလေး ဖွားပြီး တစ်လ နှစ်လလောက်ရှိတော့ ဒီအိမ်မှာ မနေနိုင်လောက်အောင် အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုနဲ့ ကြုံရပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို မသန်းတင်မိဘတွေသိတော့ မကြည့်ရက်လို့ ကျုပ်နဲ့မသန်းတင်ကို လာခေါ်တယ်၊ သူတို့အိမ်မှာပဲ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြရပါတယ်၊ ကြီးတော်အိမ်က အကူအညီအထောက်အပံ့ မရခဲ့ပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေ အကျယ်ချဲ့ပြီး မပြောချင်ပါဘူး၊ သူတို့အဆိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ပြုတဲ့အမှု ကိုယ်ပဲခံရတာပေါ့’ ဟူ၍ စိတ်ကောင်းရှိသော ကိုလှမောင်က နောင်အခါ သူ့မိတ်ဆွေများကို ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

ကျေးဇူးရှင် ယောက္ခမနှစ်ပါး

မသန်းတင်၏ မိဘနှစ်ပါးအိမ်တွင် လိုက်နေချိန်၌ ကိုလှမောင်လက်ထဲတွင် ကိုယ်ပိုင်ငွေဆို၍ ငါးကျပ်၊ ၁၀ ကျပ်မျှပင် မရှိပေ။

သို့ရာတွင် မသန်းတင်၏မိဘနှစ်ပါးက အလွန်ကောင်းရှာသည်။ မူလက တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ နေလာခဲ့သော ဖခင်ကြီးဦးဆန်းသည် အေးငြိမ်း

စွာ မနေနိုင်ရှာတော့ပေ။ ဖဲထီးစုတ်ကလေးကို ချိုင်းကြားညှပ်ပြီးလျှင် ကျောက်ကုန်သည်များ စုဝေးရာဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များသို့ သွားရ ရှာသည်။ ရွှေပန်းထိမ်ဖိုများသို့ သွားရရှာသည်။ သမီးနှင့်သမက် အလျဉ်မီ စားသောက်နိုင်ရေးအတွက် ငွေရှာရရှာသည်။

ဖခင်ကြီးထက် မိခင်ကြီး ဒေါ်ငြိမ်းက ပို၍ ပင်ပန်းရှာသည်။ မီးဖွား ပြီးစသမီးကိုလည်း ပြုစုရသည်။ မြေးကိုလည်း ထိန်းရသည်။ ဝင်ငွေရအောင် လည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ရှာဖွေရသည်။

“သူတို့ကျေးဇူး အလွန်ကြီးမားလှပါပေတယ်၊ လောကဘဝသံသရာ တစ်လျှောက်မှာ မမေ့ကောင်းတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ၊ တစ်သက်ကျေးဇူးဆပ်လို့ မကုန်နိုင်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ ရှိကြပါတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမနှစ်ပါးလည်း ပါပါတယ်” ဟူ၍ ကိုလှမောင်က ရင်းနှီးသူအချို့ကို ပြောပြခဲ့သည်။

ကိုလှမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ယောက္ခမနှစ်ပါး၏လုပ်စာကို စားရင်း နေလာရာမှ ပထမသမီးကလေး တစ်နှစ်မပြည့်မီပင် ဒုတိယ ကလေး ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုံမှန်ဝင်ငွေရသောအလုပ်ကို ကိုလှမောင် မဖြစ်မနေလုပ်ရတော့မည်။ သို့ဖြင့် ကျောက်စိမ်းအဖြတ်၊ အသွေးပညာကို သင်ယူသည်။ ခြောက်လခန့် မိမိစရိတ်ဖြင့် မိမိ သင်ယူရ သည်။ ခြောက်လ ကျော်သောအခါတွင် ဆရာက တစ်လလျှင် နှစ်ဆယ်ကျပ် ပေးလေသည်။

ကိုလှမောင်သည် လစဉ် ပုံမှန်ဝင်ငွေရသဖြင့် ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်မိ သည်။

ကာယဗလ စတင်လေ့ကျင့်ခြင်း

“အဲဒီအချိန်မှာ မန္တလေးကို ကာယဗလဆရာကြီး ဦးရှိန်နဲ့ ကာယဗလ ဦးဇော်ဝိတ်တို့ရောက်လာကြတယ်၊ လူငယ်လူရွယ်တွေ ကာယဗလ လိုက်စား ချင်လာအောင် ဆရာကြီးဦးရှိန်က ဟောပြောတယ်၊ ဆရာကြီး ဦးဇော်ဝိတ် က အလေးမပြတယ်၊ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် အားကျလာတယ်၊ ဒါနဲ့ အလုပ်အားချိန်တွေမှာ ကာယဗလ စတင်လေ့ကျင့်တယ်၊ လေ့ကျင့်တယ်

ဆိုပေမဲ့ ငွေကြေးမှ မတတ်နိုင်ဘဲ သံပြားဝိုင်း၊ ဝိတ်ပြားတွေနဲ့ ဘယ်လှေကျင့် နိုင်မလဲ။ ရှေးမြန်မာ အုတ်ချုပ်ကြီးတွေရှာပြီး ဝိုင်းအောင် ဓားမနဲ့ခုတ်၊ အလယ်မှာ အပေါက်ဖောက် သံတန်းအဖြစ် ဝါးတံမြက်စည်းရိုးနဲ့ လျှိုပြီး လှေကျင့်ခဲ့ရပါတယ်” ဟူ၍ ကိုလှမောင်က သူ့မိတ်ဆွေများအား သူငယ်ချစ် က ကာယဗလ လှေကျင့်ပုံများကို ပြန်ပြောခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီး

ဥရောပမှ အစပျိုးခဲ့သော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် အရှေ့အာရှသို့ ကူးစက်လာသည်။ ဂျပန်တို့သည် ဂျပန်မိနီဘက်က ရပ်တည် ကာ အင်္ဂလိပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အမှူးပြုသော ရဲဘော်သုံးကျိပ် ဦးဆောင်သည့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သားများ ကလည်း မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဂျပန်ဘက်မှ ပါဝင်သည်။

ထိုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်တို့ အားအကိုးဆုံး ဖြစ်သော စင်္ကာပူခံတပ်ကြီး ဂျပန်လက်သို့ ကျရောက်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန်ကြောင့် မြန်မာပြည်ရှိ အင်္ဂလိပ်တို့သည် မတ်လ ၈ ရက်နေ့မှစ၍ မြန်မာပြည်မှ တရကြမ်း ဆုတ်ခွာပြေးကြသည်။ ထိုအခါ ရန်ကုန်မှ လူအများ သည် သယ်ဆောင်နိုင်သမျှ ပစ္စည်းများဖြင့် မန္တလေးသို့ စစ်ပြေးအဖြစ် ရောက်လာကြသည်။ ရန်ကုန်ရှိ ကုန်တိုက်ကြီးများနှင့် အစိုးရရုံးများပါ မန္တလေးတွင် လာရောက် ပေါင်းဆုံနေကြသည်။ ထိုအချိန်မတိုင်မီက မန္တလေးနန်းတွင်းရှိ စခန်းအချို့ကို ဂျပန်က ဗုံးတစ်ကြိမ်ချခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူနေရပ်ကွက်များအပေါ်သို့ကား ဗုံးမချခဲ့ပေ။ ထိုအခါ မန္တလေး မြို့သူမြို့သားများက လူနေရပ်ကွက်များကိုကား ရန်ပြုမည်မဟုတ်ဟု ထင်ကာ ခပ်အေးအေးသာ နေကြသည်။ အရောင်းအဝယ်မပျက် စည်စည် ကားကားရှိကြသည်။

မန္တလေးနှင့် စစ်ဘေးဒဏ်

ထိုနှစ် ဧပြီလ ၃ ရက်၊ နံနက် ၁၁ နာရီ အချိန်လောက်တွင် ဂျပန် လေယာဉ် အစင်း ၈၀ ခန့်သည် မန္တလေးမြို့သို့ရောက်လာပြီး ရန်ပြုပြန်

သည်။ ထိုဒုတိယအကြိမ်တွင် ဘူတာကြီးရပ်ကွက်နှင့် တရုတ်တန်းရပ်ကွက် စသော စစ်နှင့်မပတ်သက်သည့် လူနေရပ်ကွက်များပေါ်သို့ ဗုံးများ တရကြမ်းကြီချသည်။ လေယာဉ်များ အနိမ့်ဆင်း၍ စက်သေနတ်များဖြင့်ပါ ပစ်ခတ်ကြသည်။ လူနေအိမ်ခြေ အဆောက်အအုံများ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ပျက်စီးကြသည်။ လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ သေကျေပျက်စီးကြသည်။ အငိုက်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မန္တလေးမြို့သူ မြို့သားများမှာ ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား ကြုံတွေ့ရသည်။ ခံစားကြရသည်။ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးကြရရှာသည်။ ဤတွင် ကိုလှမောင်တို့ မိသားစုသည် စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ထွက်ပြေးကြပြီး စစ်ကိုင်းချောင်တွင် ခိုလှုံနေထိုင်ကြရသည်။

တည်ဆောက်ခြင်းနှင့် ဖျက်ဆီးခြင်း

အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် ဆုတ်ခွာရာမှ ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းတံတားကြီးကို ချိုးဖောက်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြသည်။ ကိုလှမောင်သည် တည်ဆောက်ရာတွင် မိမိပါဝင်ခဲ့သော တံတားကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ တည်ဆောက်ရာ၌ အချိန်များစွာယူ၍ ကြိုးပမ်းရသည်။ ဖျက်ဆီးရာတွင်ကား တစ်ခဏမျှသာ ကြာသည်။ ထိုအချိန်ကပင် တည်ဆောက်ခြင်း၏ တန်ဖိုးနှင့် ဖျက်ဆီးခြင်း၏ ဆုံးရှုံးမှုကို လက်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကိုလည်း စတင် ခံစားသိရှိရသည်။

ကိုလှမောင်တို့ စစ်ကိုင်းချောင်တွင် နေပြီး တစ်လမကြာမီ ၁၉၄၂ ခု၊ မေလ ၁ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်များက မန္တလေးမြို့ကို သိမ်းပိုက်တော့သည်။ ဂျပန်တပ်များသည် မန္တလေးသို့အဝင်တွင် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးနှစ်ရုံ အပါအဝင် အဆောက်အအုံများ၊ လူနေရပ်ကွက်များကိုပါ ဖျက်ဆီးချေမှုန်းပြီးမှ ဝင်လာကြသည်။ ဂျပန်ဖျက်၍ မပျက်သော အဆောက်အအုံများကိုလည်း အင်္ဂလိပ်တပ်က မြေလှန်စနစ်ဖြင့် ထွက်ခတ်ခတ်သွားကြသည်။ မန္တလေးမြို့မှာ များစွာ အထိနာခဲ့သည်။ ဂျပန်များ မန္တလေးသို့ရောက်လာသဖြင့် ကိုလှမောင်တို့သည် ဝမ်းရေးအတွက် လုပ်ကိုင်ရန် မန္တလေးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကြာကြာမနေလိုက်ရ။ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်တို့က မန္တလေးမြို့ကို တစ်ဖန်ပြန်ပြီး ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။ ကျန်ရှိနေသေးသော

အဆောက်အအုံများမှာ အားလုံးလိုလို ပျက်စီးရပြန်သည်။ အချို့ ရပ်ကွက် ဆိုလျှင် ရပ်ကွက်လိုက်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားသလောက် ဖြစ်တော့သည်။ ကိုလှမောင်တို့ မိသားစုလည်း အန္တရာယ်ကြီးလှသော မန္တလေးကို စွန့်ခွာ၍ စစ်ကိုင်းချောင်သို့ ပြန်လည်ပြေးကြရပြန်သည်။

အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး

စစ်ကိုင်း၌ရှိနေစဉ် ကိုလှမောင်သည် ဆေးပေါ့လိပ်အရောင်းအဝယ် လုပ်သည်။ စစ်ကိုင်းမှထွက်သော ဆေးပေါ့လိပ်များကို လားရှိုးဘက်သို့ တက်၍ ရောင်းချသောအလုပ်ကို လုပ်သည်။ ထိုစဉ် မောင်လှမောင်မှာ ငှက်ဖျားရောဂါ ရရှိလာသည်။

စစ်ကိုင်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ငှက်ဖျားရောဂါဝေဒနာကို အပြင်း အထန် ခံစားရသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုဘသွင်က သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသစွာဖြင့် ကူညီစောင့်ရှောက်သည်။ ရောဂါကြောင့် လမ်းမလျှောက်နိုင် သော ကိုလှမောင်ကို ကုန်းပိုး၍ ဆေးခန်းသို့ ပို့ပေးသည်။ ဆေးဝါးမပြည့်စုံ သဖြင့် ရောဂါမပျောက်ကင်းချည့်နဲ့သော ဒုက္ခိတဘဝသို့ ရောက်သွားရှာ သည်။

“ဒီအခါမှာ ကျုပ်ဟာ ရောဂါကို ပျောက်ကင်းအောင် ဆေးဝါးအမျိုး မျိုးနဲ့ ကုသတယ်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ချည့်နဲ့တာပျောက်အောင် အပြင်း အထန် ကြိုးစားလေ့ကျင့်တယ်၊ ဧရာဝတီမြစ်ထဲဆင်းပြီး ရေလည်း ကူး တယ်၊ သောင်စပ်မှာ တောင်ငှေးနှစ်ချောင်းကို အားပြုပြီး လမ်းလျှောက် လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်၊ မကြာခဏ လဲကျသွားလိုက်၊ ပြန်အားယူ ထလိုက်နဲ့ မဖြစ် မနေ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ငှက်ဖျားရောဂါလည်း ပျောက်၊ ချည့်နဲ့တဲ့ ဘဝကလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ လောကမှာ ဘဝကို အနိုင်မခံအရှုံးမပေး ဘဲ ကြိုးစားရင် တစ်နေ့မှာ အောင်မြင်နိုင်တာပဲဆိုတာ ကျုပ် အဲဒီကတည်းက လက်တွေ့ခံစားသိရှိခဲ့ရပါတယ်” ဟူ၍ ကိုလှမောင်က နောင်အခါ ပြန်လည် ပြောပြသည်။

ကိုလှမောင်သည် ချည့်နဲ့သောဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီးနောက် ဝမ်းရေး အတွက်လည်း အလုပ်လုပ်သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ကာယဗလကို မှန်မှန်

ကြိုးစားလေ့ကျင့်သည်။ သူသည် အလေးမရုံမက parell bar ခေါ် နှစ်တန်း ပြိုင် ဘားကိုလည်း ကစားသည်။

“နှစ်တန်းပြိုင် ဘားကစားတာ သိပ်ထိရောက်တယ်၊ လူလည်း သွက်လက်တယ်၊ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါလည်း ခါးမကိုင်းဘူး” ဟူ၍ နောင်အသက်ကြီးလာသောအခါ ဦးလှမောင်က ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သည်။

စစ်ကိုင်းမောင်ဘွဲ့

အင်္ဂလိပ်တပ်များ မြန်မာပြည်က ဆုတ်ခွာသွားရသောအခါ ဂျပန် စစ်တပ်နှင့် ဂျပန်စစ်အစိုးရသည် မြန်မာပြည်ကို အုပ်ချုပ်လေသည်။ “မြန်မာပြည်ကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ပါက မြန်မာနိုင်ငံအား လွတ်လပ်ရေး ပေးမည်” ဟု ဂျပန်တို့က မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို ကတိပေးခဲ့ကြ သည်။ သို့ဖြင့် ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ဘုရင်အစိုးရသည် “မြန်မာပြည်အား လွတ်လပ်ရေးပေးသည်” ဟု ကြေညာရလေသည်။ ဒေါက်တာ ဘမော်ဦးဆောင်သော မြန်မာအစိုးရအဖွဲ့ကိုလည်း ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့သည်။

ဂျပန်လွတ်လပ်ရေး ပေးသောနေ့တွင် မြန်မာပြည်ရှိ မြို့ကြီးများ၌ လွတ်လပ်ရေး အထိမ်းအမှတ်ပွဲများ ကျင်းပကြသည်။ ထိုလွတ်လပ်ရေး အထိမ်းအမှတ်ပွဲအဖြစ် စစ်ကိုင်းမြို့၌ ကာယဗလပြိုင်ပွဲ ကျင်းပသည်။ အလေးမပြိုင်ပွဲအပြင် ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်သန်စွမ်း၍ အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လှ သော စစ်ကိုင်းမောင်ခေါ် ဇေယျာမောင်ရွှေပွဲကိုလည်း ကျင်းပသည်။ ထိုပွဲ တွင် ကာယဗလကို ကြိုးစားလေ့ကျင့်နေသူ ကိုလှမောင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် သည်။ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပင် စစ်ကိုင်းမောင်ခေါ် ဇေယျာမောင်ဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးရရှိသွားသည်။ ထိုအချိန်၌ အသက် ၂၇ နှစ်အရွယ် ရှိသည်။

ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ကြီး

ဂျပန်တို့သည် မြန်မာတို့ကို မလွှဲမရှောင်သာ၍ လွတ်လပ်ရေးပေး ရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို လက်လွတ်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တကယ့် လွတ်လပ်ရေးအစစ်ကို မပေး၊ အတုအယောင် လွတ်လပ်ရေးကိုသာ ပေးသည်။ မြန်မာပြည်အုပ်ချုပ်ရေးကို လွှမ်းမိုးထားရုံမက ဖက်ဆစ်ပီပီ မြန်မာပြည်သူ

တို့ကိုလည်း ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းသည်။ လွတ်လပ်ရေးရချိန်တွင် ဖွဲ့စည်းထားသော မြန်မာအစိုးရအဖွဲ့ ဆိုသည်မှာလည်း ဂျပန်စစ်အုပ်ချုပ်ရေး၏ ဩဇာခံရုပ်သေး အစိုးရသာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးဆောင်သော မြန်မာ့တပ်မတော် အမှူးပြုသည့် မျိုးချစ်အာဇာနည်တို့ပူးပေါင်း၍ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး၊ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ကြီး (ဖ တ ပ လ) လျှို့ဝှက်စွာ ဖွဲ့စည်းကြသည်။ အိန္ဒိယ ရှိ အင်္ဂလိပ်ဦးဆောင်သော မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ဆက်သွယ်ကြသည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးကို စီစဉ်ကြသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်တို့ စစ်ရေးနိမ့်စပြုလာသည်။ အင်္ဂလိပ်ဦးဆောင်သည့် မဟာမိတ်တပ်များသည် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်သိမ်းယူရန် ထိုးစစ်ဆင်သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၈ ရက်နေ့တွင် မန္တလေးတိုင်းမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး ဦးဆောင်သော မြန်မာ့တပ်မတော် သားများသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကာ ဂျပန်ဖက်ဆစ် များကို စတင်တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အမှူးပြုသော မြန်မာ့တပ်မတော်နှင့် ပြည်သူတို့က မြန်မာပြည် အနှံ့အပြား တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဤသို့ မြန်မာ ပြည်သူတို့ တော်လှန်ခဲ့ကြသဖြင့် အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် မြန်မာပြည်ကို အလွယ်တကူ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် အမေရိကန်လေတပ်၏ လက်ချက်

မန္တလေးမြို့တွင် ဂျပန်တပ်များ ချုပ်ငြိမ်း၍ အင်္ဂလိပ်တပ်များ အုပ်စိုး သောအချိန်တွင် ကိုလှမောင်တို့မိသားစုသည် မန္တလေးသို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့မိသားစု နေထိုင်သော ကြက်သွန်တန်းရှိ ယောက္ခမ ဦးဆန်းပိုင်နေအိမ်မှာ အလွန်ကံထူးလှသဖြင့် စစ်ဘေးဒဏ်မှ လွတ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် အမေရိကန် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ၏ လက်ချက် ကြောင့် မန္တလေးမြို့ရှိ လူနေအိမ်ခြေအများမှာမူ ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလောက် အောင် ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ယခင်က မန္တလေးတွင် လူနေအိမ်

ခြေ ၂၂၀၀၀ ခန့် ရှိခဲ့သည်။ စစ်ဒဏ်ကြောင့် အိမ်ခြေ ပေါင်း ၂၀၀၀၀ ခန့် ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ အိမ်ခြေပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့်သာ ကျန်ရှိတော့ သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုမျှသာမက သာသနိက အဆောက်အအုံများ၊ ကျောင်း၊ ကန်၊ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီအများလည်း ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အထူးသဖြင့် ရှေးမြန်မာမင်းများနှင့် မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့၏ ကောင်းမှုတော် များဖြစ်ကြသော မဟာမုနိဘုရားစောင်းတန်းနှစ်သွယ်၊ မုခ်ဦးပြာသာဒ်ကြီး များ၊ သံကျသီဟ ဂန္ဓကုဋ် ပြာသာဒ်တော်ကြီး၊ တောင်ပြင် ငါးစို့ကျောင်းကြီး၊ ရွှေရေးဆောင်တိုက်ကျောင်းကြီး၊ မြတောင် ရွှေကျောင်းကြီး၊ တောင်ခွင် ကျောင်းကြီး၊ အကောက်ဝန်ကျောင်းကြီး၊ သဗ္ဗဇာကျောင်းကြီး၊ ယောအတွင်း ဝန် အုတ်ကျောင်းကြီး၊ စလင်းကျောင်းကြီး၊ မိုးထိကျောင်းကြီး၊ စံကျောင်း တိုက်ကျောင်းကြီး၊ တိုက်တော်ကျောင်းကြီး၊ တောင်ပြင်မှန်ကျောင်းတိုက် ကျောင်းကြီး၊ ပဋ္ဌာန်းဇရပ်တော်ကြီး၊ သုဓမ္မာဇရပ်တော်ကြီး စသည်တို့ ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ထိုမှတစ်ပါး မြန်မာတို့ ဂုဏ်ယူစရာ ရွှေနန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးလည်း မီးလောင်ပျက်စီးသွားခဲ့ရသည်။

ယူကျုံးမရ

ထိုထိုအဆောက်အအုံများကို ယခင်က ကိုလှမောင် တွေ့မြင်ပြီး ဇာတိမာန်တက်ခဲ့ရသည်။ သာသနာကို မြတ်နိုးခဲ့ရသည်။ ရှေးဖြစ်ဟောင်း ကို အောက်မေ့ခဲ့ရသည်။ ယခုကား “မိမိသားသမီးများနှင့် နောင်လာ နောက်သားများ မြင်ခွင့်မရတော့ပါတကား’ ဟူ၍ ကိုလှမောင် ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသည်။

နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်နှင့် မြန်မာပြည်သူ

ဂျပန်တို့သည် မြန်မာပြည်မှ ဆုတ်ခွာရပြီးနောက် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့တွင် အပြီးလက်နက်ချလိုက်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ် တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံကို စစ်အုပ်ချုပ်ရေးဖြင့် အုပ်ချုပ်သည်။ ထို့နောက် စက္ကူဖြူစီမံကိန်းအရ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံက အုပ်ချုပ်ပြန်သည်။ မိုလ်ချုပ်

အောင်ဆန်းသည် တပ်မတော်မှ နုတ်ထွက်၍ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ် (ဖဆပလ) ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ပြည်သူ့ လူထုကို ဦးဆောင်၍ မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ် တို့ကို အရေးဆိုသည်။ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတို့သည် လွတ်လပ်ရေး စိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝဖြင့် လှုပ်ရှားကြသည်။ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်နှင့် နယ်ချဲ့ ဖိနှိပ်မှုဒဏ်များကြားမှ ကုန်း၍ ထလာခဲ့ကြသည်။

ရွှေမန်းမောင်ဘွဲ့

၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် လူငယ်များသည် ကာယဗလဖွံ့ဖြိုးရေးကို ရည်စူး၍ မြို့နယ်အများတွင် ကာယဗလပြိုင်ပွဲများ၊ ကိုယ်ကာယအလှ မောင်မယ် ပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပကြသည်။ ထိုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့၌လည်း ကာယဗလ ပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပသည်။ မောင်မယ်ပြိုင်ပွဲတွင် ကျောက်သွေးဆရာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသော ကိုလှမောင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်သည်။ ရွှေမန်းမောင်ဘွဲ့ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရရှိပြန်သည်။

ကိုလှမောင်အဖို့ ဇေယျာမောင်ဘွဲ့နှင့် ရွှေမန်းမောင်ဘွဲ့ နှစ်ဘွဲ့ ရရှိ ခြင်းသည် ရုပ်ရှင်လောကသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိရန် အကြောင်းတရား ဖြစ်ခဲ့သည်။

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် အနုပညာရှင်များ

ထိုအချိန်၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးဆောင်သော ပြည်သူ့လူထုကြီး သည် လွတ်လပ်ရေးစိတ်ဓာတ်များ အထူးတက်ကြွလျက် လွတ်လပ်ရေး အတွက် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို အနုနည်းဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်နေရာ သတင်းစာ ဆရာများ၊ အနုပညာရှင်များကလည်း တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ကူညီကြ သည်။ စာပေ၊ ပန်းချီ၊ ကာတွန်း၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်၊ ပြဇာတ်၊ သဘင် စသည့် အနုပညာရှင်များသည် မိမိတို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ရာ အနုပညာဖြင့် နယ်ချဲ့ကို ဆန့်ကျင်ကြသည်။ နယ်ချဲ့တိုက်ဖျက်ရေး၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ဖြစ်ရပ် များကို ဖော်ကျူးတင်ပြကြသည်။ ပြည်သူ့လူထုကို လွတ်လပ်ရေးစိတ်ဓာတ် များ ပိုမိုတက်ကြွလာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးကြသည်။

ဒါရိုက်တာ ဦးဘရှင်

ဤသို့ အနုပညာရှင်များက နိုင်ငံအကျိုးဆောင်ရာတွင် အဝမ်းရုပ်ရှင်က ရိုက်ကူးသော 'ခေတ်သစ်ဖာတစ်လုံး' ဇာတ်ကားသည် အထူးမှတ်တမ်းတင်သင့်သည်။ ယင်းသည် စစ်ပြီးခေတ်တွင် အဝမ်းမှ ပထမဆုံး ပေါ်ထွက်လာသော ဇာတ်ကားဖြစ်သည်။ ရိုက်ကူးသူမှာ စစ်ပြန်ဒါရိုက်တာ ဦးဘရှင် ဖြစ်သည်။

ဦးဘရှင်သည် အချို့ဇာတ်ကားများတွင် သူကိုယ်တိုင် ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံအဖြစ်လည်း ပါဝင်သရုပ်ဆောင်တတ်သည်။ ထို့ပြင် ဒါရိုက်တာလည်းလုပ်သည်။ စစ်မဖြစ်မီက သူ ရိုက်ကူးခဲ့သော 'ဂုဏ်မြင့်သူ' စစ်ဇာတ်ကားသည် အလွန်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ထို့အပြင် သူ၏ 'ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား' ဇာတ်ကားသည်လည်း ကျော်ကြားခဲ့သည်။ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ယင်းဇာတ်ကားသည် စစ်မဖြစ်မီက ပထမအကြိမ် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အသံတိတ် ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်၊ ရွှေမန်းထွန်းတင်နှင့် မေညွန့်တို့ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ (စစ်ပြီးခေတ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ အသံထွက် ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်၊ ဇေယျ၊ မေရီမြင့်တို့ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်)

အဝမ်းရုပ်ရှင်သည် စစ်ပြီးခေတ် အဝမ်း၏ ပထမဦးဆုံးသော ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးရန် စီစဉ်သည်။ ထိုဇာတ်ကားသည် လွတ်လပ်ရေး စိတ်ဓာတ်ကို လှုံ့ဆော်သည့် ဇာတ်ကားဖြစ်ရန်လည်း ရည်ရွယ်သည်။ ထိုအတွက် အဝမ်းရုပ်ရှင်၏ လက်စွဲ စစ်ပြန်ဒါရိုက်တာ ဦးဘရှင်ကို တာဝန်ပေးသည်။ ဦးဘရှင်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလိုက်သည်။

ခေတ်သစ်ဖာတစ်လုံး

မိမိ ရိုက်ကူးခဲ့သော၊ ကျော်ကြားခဲ့သော ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား ဇာတ်ကားကို လွတ်လပ်ရေးအကျိုးပြု ဇာတ်ကားဖြစ်အောင် ဖန်တီးမည်။ ဇာတ်ကားအမည်ကို ခေတ်သစ်ဖာတစ်လုံးဟု အမည်ပေးသည်။

ယခင် ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား ဇာတ်ကားမှာ ဘုရင်တစ်ဦးသည် အရူးဟန်ဆောင်လျက် အမှန်တရားကို ရှာဖွေပုံ၊ မိတ်ဆွေစစ်၊ မိတ်ဆွေတူတို့ကို စူးစမ်းပုံ ဇာတ်ကားဖြစ်သည်။

ယခု ခေတ်သစ်ဖာတစ်လုံးကား ထိုသို့မဟုတ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နှင့် နယ်ချဲ့တိုက်ဖျက်ရေး၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတို့ကို နောက်ကျောခံလျက် ခေတ်သစ်လူငယ်တစ်ဦးက အရူးဟန်ဆောင်ကာ နယ်ချဲ့တို့၏ လှုပ်ရှားမှု များ၊ ဖက်ဆစ်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ထောက်လှမ်းပုံ၊ ထို့နောက် တိုက်ပွဲ ဝင်ပုံ ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် အာဇာနည်အမျိုးသား များသာမက အာဇာနည် အမျိုးသမီးများပါ အသက်စွန့်ကြသည်ကိုလည်း တင်ပြသည်။

ဤဇာတ်ကားကို မန္တလေးသားဖြစ်သော ဦးဘရှင်သည် မန္တလေးမြို့ တွင် သွားရောက်ရိုက်ကူးသည်။

ဇာတ်ကားအတွက် သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးများအဖြစ် မေမြနှင့် မေထွေးကို စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီးပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးလုံးပင် မင်းသမီးသစ်များ ဖြစ်ကြသည်။

မင်းသား မောင်လှမောင်

သရုပ်ဆောင် မင်းသားကိုမူ မရွေးချယ်ရသေး။ ထိုမင်းသားသည် အရေးပါသော အဓိကဇာတ်ဆောင် ဖြစ်သည်။ မည်သူ့ကို ရွေးချယ်ရပါမည် နည်း။ ထိုမင်းသားသည် ရုပ်ရည်လည်း ခုံညားတင့်တယ်ရမည်။ ကာယဗလ လည်း ကောင်းရမည်။ တိုက်ပွဲများတွင် ပြောင်မြောက်အောင်လည်း သရုပ် ဆောင်ရမည်။ ထို့ပြင် အရူးအဖြစ်လည်း သဘာဝကျကျ သရုပ်ဆောင်နိုင် ရမည်။

ဦးဘရှင်သည် ထိုသို့ စွမ်းဆောင်နိုင်မည့် မင်းသားသစ်ကို ရှာဖွေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဇေယျာမောင်ဘွဲ့နှင့် ရွှေမန်းမောင်ဘွဲ့ နှစ်ဘွဲ့ ရ ကိုလှမောင် ကို တွေ့သွားသည်။ ကိုလှမောင်သည် သူလိုချင်သော အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံပုံရသည်။ ထို့ပြင် 'မောင်' နှစ်မောင်ဘွဲ့ ရထားသဖြင့် ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်သည်။ နှစ်သက်သွားသဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။

“ကိုလှမောင်... ခင်ဗျား ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်မလား”

ထိုအချိန်၌ ကိုလှမောင်သည် ရုပ်ရှင်ကို ဝါသနာမပါ၊ ဂီတကိုလည်း ဝါသနာမပါ။ ကာယဗလကိုသာ ဝါသနာပါသည်။ ဦးဘရှင်နှင့် မတွေ့မီက

ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ရန် စိတ်ကူးမျှပင် မရှိခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ ဦးဘရှင်က မေးလာသောအခါတွင် ရုပ်ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မီးခဲ ပြာဖုံးဖြစ်နေသော ရုပ်ရှင်ပါရမီသည်လည်း ပြာများလွင့်စဉ်၍ လင်းလက် သွားသည်။

“ဆရာ၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရရင်... ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ကို ဝါသနာ မပါခဲ့ဘူး၊ ရုပ်ရှင်သာကြည့်ခဲ့တယ်၊ မင်းသားလုပ်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်ချက်မထားခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာက အခုလို ကမ်းလှမ်းလာတော့ ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်၊ မင်းသားလုပ်ဖို့ စမ်းကြည့် လိုစိတ်ပေါ်လာပါတယ်၊ ဆရာကသာ ကျကျနန သင်ကြားပေးပါ၊ ကျွန်တော် မဖြစ်ဖြစ် အောင် ကြိုးစားလုပ်ပါ့မယ် ဆရာ”

ဦးဘရှင်သည် ကိုလှမောင်၏ရုပ်ရည်ကိုလည်း နှစ်သက်သည်။ ရိုးသား၍ ထက်မြက်သော အမူအရာကိုလည်း နှစ်သက်သည်။ ယခုကဲ့သို့ အရိုးခံစကားကို ကြားသိရာ ပို၍ နှစ်သက်သွားသည်။ သို့ဖြင့် ခေါင်းဆောင် မင်းသားအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ဇာတ်ကားကို မန္တလေးမှာပင် ရိုက်ကူး ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ ကိုလှမောင်သည် အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ်ရှိပြီ။

ဇာတ်ကားရိုက်ကူးရာတွင် ဦးဘရှင် မျှော်မှန်းသည်ထက်ပင် ကိုလှမောင် က အထူးကြိုးစား သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ကိုလှမောင်တွင် အတုယူဖွယ် အရည်အချင်းတစ်ရပ် ရှိသည်။ ယင်းကား အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တော့မည် ဆိုလျှင် မည်သည့်အခါမျှ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မလုပ်။ ဥပမာ... ခြံတွင်း၌ ငှက်ပျောပင်၊ အုန်းပင် စသည့် သီးနှံပင်များ၊ ပန်းပင်များ အပျော်တမ်း စိုက်လျှင်ပင် သေချာကျနစွာ ပင်ပန်းခံ၍ စိုက်တတ်သည်။ ယခု ဇာတ်ကား ရိုက်ရာတွင် လည်း အချိန်တိကျ မှန်ကန်သည်။ အောက်ခြေသိမ်းကအစ ပင်ပန်းခံ၍ အထူးကြိုးစားသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘရှင်က များစွာ နှစ်သက် သဘောကျခဲ့သည်။

လူထုစိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်သောဇာတ်ကား

ဤဇာတ်ကားကို ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ကန်တော်မင်္ဂလာရုံတွင် စတင်ပြသခဲ့သည်။ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ ပုသိမ်၊

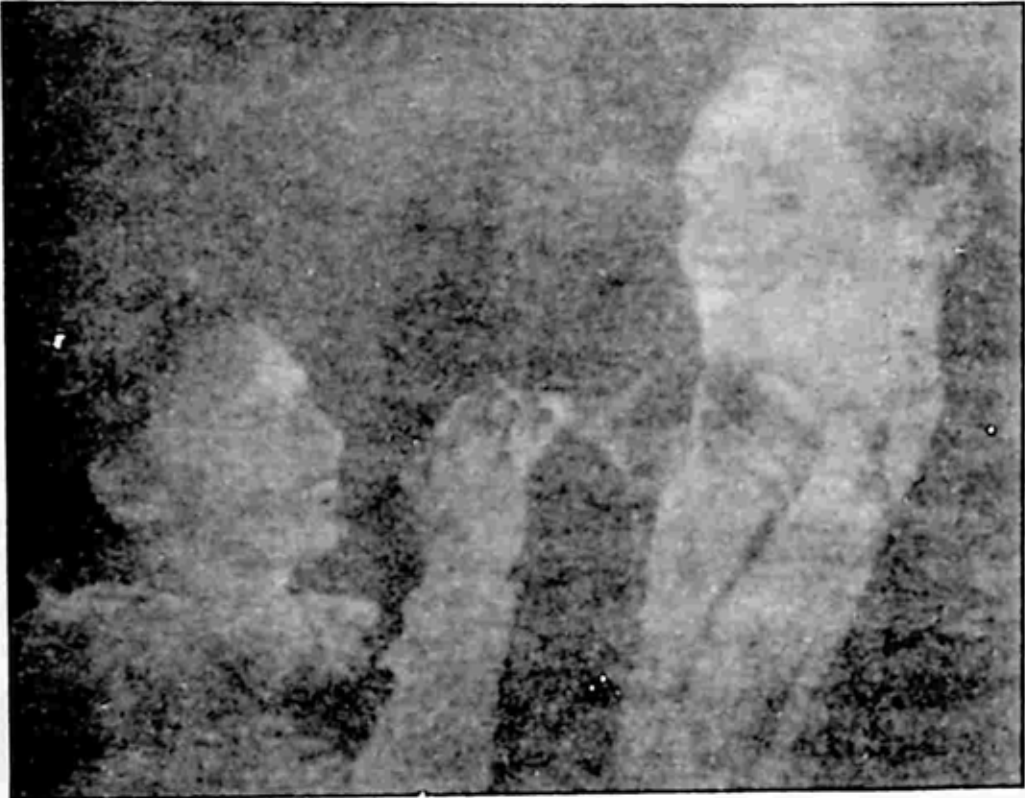
မော်လမြိုင် စသည့် မြို့ကြီးများတွင်လည်း ပြသခဲ့သည်။ စစ်ပြီးစခေတ်တွင် အဝမ်းရုပ်ရှင်၏ ပွဲဦးထွက် ဇာတ်ကားဖြစ်သည်။ စစ်ဒဏ်ကြောင့် အသံထွက်ဇာတ်ကား မရိုက်နိုင်သေး။ အသံတိတ်ဇာတ်ကားအဖြစ်သာ ရိုက်ကူးနိုင်သည်။ ဤဇာတ်ကားတွင် မောင်လှမောင်၊ မေထွေး၊ မေမြ၊ သာဂေါင်ကြီး၊ မျိုးမြင့်၊ သန်းနွဲ့ စသူတို့ပါဝင်ကြောင်း ကြော်ငြာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ရုံတင်ပြသသောအခါ ဇာတ်ကားမှာ အောင်မြင်သည်။ ဝေဖန်ရေးဆရာ တစ်ဦးက “ဤဇာတ်ကားမှာ ခေတ်သစ်တွင် ရိုက်ကူးသော ဇာတ်ကားသစ်

ဘာမထိဇာတ်ကားမှ ဇေယျနှင့် ကြည်ကြည်မေ (၁၉၅၇)

ဖြစ်၏။ ဦးဘရှင်နှင့် သာဂေါင်ကြီးမှလွဲ၍ အားလုံး လူသစ်များဖြစ်ကြသည်။ လူသစ်များ ဤမျှလောက် လက်စွမ်းပြသဖြင့် ချီးကျူးသင့်လှသည်။ ခေတ်သစ်တွင် အစစအရာရာ ချို့တဲ့စွာ ရိုက်ကူးနေရသော အချိန်မျိုး၌ ဆက်တင်အခမ်းအနားများ ခုံခုံညားညားပါဝင်သည့် ဇာတ်ကားမှာ 'ခေတ်သစ်ဖာတစ်လုံး' ပင်ဖြစ်သည်။ စစ်ပြန်ဒါရိုက်တာပီပီ ပြောက်ကျားတိုက်နည်းတစ်မျိုးကို ရုပ်ရှင်သဘောအားဖြင့် အကွက်ပေါ်အောင် ပြထားရာ ကြည့်ကွင်း၊ မြင်ကွင်းကောင်းလှသည်။ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားသစ်များ မရိုက်ကူးနိုင်သလောက် ဖြစ်နေသော အချိန်မျိုးတွင် ခေတ်သစ်ဖာတစ်လုံး မှာ အပျင်းဖြေရန်အတွက်သာ မဟုတ်သေး၊ လူထုစိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်သော ဇာတ်ကားတစ်ကားပင် ဖြစ်သည်။ အခြားဇာတ်ကားများနည်းတူ ကျွန်နိုင်ငံတွင် အကြွင်းအကျန် ဖလင်နှင့် ကားဆေးပစ္စည်းများကိုသာ သုံးနေရသောကြောင့် ရှေးကလောက် မကြည်လင်။ အနည်းငယ်မှုန်သည်။ ဤဇာတ်ကားတွင် ၁၃၀၅ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁ ရက်၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး အခမ်းအနား (ဂျပန်ခေတ်ကို) ကြည့်ရသည်မှာ တကယ့်လွတ်လပ်ရေး အနုတိုက်ပွဲကြီး

ဘာမထိဇာတ်ကားမှ ဇေယျနှင့် ကြည်ကြည်မေ (၁၉၄၇)

ဆင်နေချိန်တွင် လူထု၏ စိတ်ကို အေးမသွားရအောင် အရိပ်ပြခြင်းဖြစ်သဖြင့် လက်မလွတ်တမ်း ကြည့်ရှုသင့်ကြပေကြောင်း” ဟူ၍ ဝေဖန်ထားသည်။

မင်းသားဇေယျ

ထို့နောက် ကိုလှမောင်သည် အဝမ်းရုပ်ရှင်ကပင် ဒါရိုက်တာ ဦးတင်မောင်ရိုက်ကူးသော ‘ဘာမထီ’ ဇာတ်ကားနှင့် ‘အောင်ဆုပန်’ အသံ တိတ် ဇာတ်ကားနှစ်ကားတွင် ခေါင်းဆောင်မင်းသားအဖြစ် ပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့ သည်။ ဤဇာတ်ကားများမှ စ၍ မင်းသားအမည်ကို ‘ဇေယျ’ ဟု ခံယူခဲ့သည်။ ခေတ်သစ်ဖာတစ်လုံးတွင်ကား မောင်လှမောင်အမည်ဖြင့်ပင် ရိုက်ကူးခဲ့ သည်။ ထိုဇာတ်ကားတွင် ဇာတ်လမ်းအရ ကိုဇေယျအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင် ခဲ့သည်။ ထိုအမည်ကို ပရိသတ်တို့က နှစ်သက်သဖြင့် ဇေယျအမည်ကို ခံယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ပြီးခေတ် ပထမအသံထွက်ဇာတ်ကားတွင်

ထို့နောက် ဇေယျသည် ဗြိတိသျှဘားမားရုပ်ရှင် (နောင်အခါ ညွန့်မြန်မာရုပ်ရှင်) က ရိုက်ကူးသော ‘လင်နဲ့အပျို’ ဇာတ်ကားတွင် ပါဝင် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ မုဒုံမယ် တင်တင်မူနှင့် တွဲဖက်ပါဝင်သည်။ ဒါရိုက်တာမှာ ဦးချန်ထွန်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာမှာ ရွှေဒုံးဘီအောင် ဖြစ်သည်။ ဤကားသည် အသံထွက်ဇာတ်ကား ဖြစ်သည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ပထမဦး ဆုံးသော မြန်မာအသံထွက် ဇာတ်ကားဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အမှူးပြုသော အာဇာနည်များ ကျဆုံးပြီးခဲ့ပြီ။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးလည်း ရရှိပြီးစ ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက် တည်းပင် ပြည်တွင်းရောင်စုံ သောင်းကျန်းမှုများလည်း ဆူပူလှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ မြန်မာရုပ်ရှင်များမှာ ထင်သလောက် မအောင်မြင်သေးပေ။

လင်နဲ့အပျို ဇာတ်ကားမှ ဇေယျနှင့် တင်တင်မူ

ဒါရိုက်တာ ဆရာခန့်

ထို့နောက် ဗြိတိသျှဘားမားက ရိုက်ကူးသော ‘မိုးကြယ်မို့လား’ အသံထွက်ဇာတ်ကားတွင် ဇေယျ ပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ မင်းသမီးမှာ မေမေဝင်းဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာမှာ ဆရာခန့်ဖြစ်သည်။

“ဒါရိုက်တာ ဆရာခန့်ဟာ အမျိုးသမီးများကို အမူအရာ သင်ပေးတဲ့ နေရာမှာ အံ့ချီးလောက်အောင် တော်တယ်ဗျာ၊ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ သဘာဝကို ပေါ်လွင်အောင်သင်ပြနိုင်တာ သိပ်ချီးကျူးစရာကောင်းတာပဲ” ဟူ၍ နောင်အခါ မင်းသားကြီးဇေယျက သူ့မိတ်ဆွေများအား ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့သည်။

ဒါရိုက်တာ ဦးမောင်မောင်ကြီး

ဤဇာတ်ကားနှစ်ကား ရိုက်ကူးပြီးနောက် ဇေယျသည် ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကပင် ရိုက်ကူးသော ‘ဖြူနှင်းမာလာ’ အသံထွက်ဇာတ်ကားတွင်

ပါဝင် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ မင်းသမီးမှာ မေမေဝင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာကား ဦးမောင်ကြီးပင်။ ဦးမောင်ကြီးသည် ဒါရိုက်တာအဖြစ်လည်း ထူးချွန်သည်။ ထိုမျှမက သရုပ်ဆောင်အဖြစ်လည်း ထူးချွန်သည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်ကား တွင် ရာဇဝတ်ဝန်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“ဦးမောင်ကြီး သရုပ်ဆောင်ပုံ သိပ်ပီပြင်တယ်ဗျာ၊ မျက်နှာကြီးက လည်း ဝိုင်းဝိုင်း၊ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်နဲ့ စကားပြောကလည်းကောင်း၊ အမူအရာ ကလည်း ကောင်းတယ်၊ သူ့ရဲ့သရုပ်ဆောင်မှုကို ကျုပ်အားကျအတုယူမိပါတယ်” ဟူ၍ မင်းသားကြီးဇေယျက ဖွင့်ဟပြောဆိုသည်။

ဇေယျ မအောင်မြင်သေး

ဤဇာတ်ကား ခြောက်ကားမှာ ဇာတ်ကားများအနေဖြင့် အထိုက် အလျောက် အောင်မြင်မှုရှိခဲ့ကြသည်။ အချိန်မတန်သေး၍လား မသိ၊ မင်းသား ဇေယျအနေဖြင့် အောင်မြင်သင့်သလောက် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

သူသည် ထိုဇာတ်ကားများကို ရိုက်ကူးစဉ် မိသားစုကို မန္တလေး၌ ထားခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်တည်းပင် ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး ဓာတ်ပုံဆွဲရာ ဦးလှမောင် (လူရွှင်တော် သာဂေါင်ကြီး) အိမ်တွင် ခေတ္တ တည်းခိုနေထိုင် ရိုက်ကူးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လူရွှင်တော်သာဂေါင်ကြီးသည် အလွန်စိတ်ထား ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ကိုလှမောင်ကို တတ်စွမ်းသမျှ အကူအညီပေးခဲ့သည်။ ကိုလှမောင်သည် သူ့ကျေးဇူးကို ယနေ့တိုင် အောက်မေ့သတိရလျက် ရှိသည်။

ကိုလှမောင်သည် မင်းသားအဖြစ်ဖြင့် ထင်သလောက် အောင်မြင်မှု မရသဖြင့် ရုပ်ရှင်အလုပ်ကို ရပ်နားလိုက်သည်။ မိသားစုရှိရာ မန္တလေးသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ကျောက်သွေးဆရာအလုပ်ကို ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပြန်သည်။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် အဝမ်းဦးတင်မောင်ထံမှ မမျှော်လင့်ဘဲ အခေါ်ရောက်လာသည်။

ဒါရိုက်တာ အဝမ်းဦးတင်မောင်

အဝမ်းဦးတင်မောင်က ဇေယျအား “ကျုပ် ရိုက်ကူးမယ့် ‘မြဲတဲ့သစ္စာ’ အသံထွက်ဇာတ်ကားမှာ ခေါင်းဆောင်မင်းသားအဖြစ် မင်းသားကြီးကို

ထည့်သွင်းရိုက်ကူးချင်တယ်၊ အမြန်လိုက်လာပါ” ဟူ၍ အမှာစာ ပါးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို အဝမ်းဦးတင်မောင်က နာမည်မခေါ်ဘူး၊ မင်းသားကြီး လို့ပဲ ခေါ်တယ်၊ သူက မင်းသားကြီးလို့ခေါ်တာနဲ့ အဝမ်းအဖွဲ့သားများ အားလုံးက မင်းသားကြီးလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဗြိတိသျှဘားမားကျတော့ အစ်ကိုကြီးလို့ ခေါ်လေ့ရှိကြတယ်၊ မင်းသမီး တင်တင်မူကစပြီး အစ်ကိုကြီး

ဇေယျ ပါဝင်သော မြဲတဲ့သစ္စာ ဖတ်ကားကြော်ငြာ (၁၉၅၂)

ဇေယျ ပါဝင်သော မြဲတဲ့သစ္စာ ဇာတ်ကားကြော်ငြာ (၁၉၅၂)

လို့ ခေါ်လိုက်တာ ဗြိတိသျှဘားမား အဖွဲ့သားအားလုံးကလည်း အစ်ကိုကြီး လို့ပဲ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ အားလုံးကလည်း အစ်ကိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်ထက် အသက်ကြီးတဲ့ ဒါရိုက်တာဦးချန်ထွန်းကတောင် ကျုပ်ကို ချစ်ချစ် ခင်ခင် လေးလေးစားစားနဲ့ အစ်ကိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်” ဟူ၍ နောင်အခါ ဇေယျက ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သည်။

ဤသို့လျှင် အဝမ်းဦးတင်မောင်က ခေါ်သဖြင့် ဇေယျသည် ရန်ကုန် သို့ တစ်ဖန် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ မြဲတဲ့သစ္စာ ဇာတ်ကားတွင် မေသစ်၊ မြင့်မြင့်ခင်တို့နှင့်အတူ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ထိုဇာတ်ကားမှာ အဝမ်း ဧ၏ ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခုဖြစ်သော လျှပ်စစ်ရုပ်ရှင်မှ ရိုက်ကူးသော ဇာတ်ကား ဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာအဖြစ် မြဇော် (ဦးမြမောင်) က အမည်ခံသည်။

တကယ် ဦးဆောင်ရိုက်ကူးသူကား ဦးတင်မောင်ဖြစ်သည်။ ဦးတင်မောင်သည် ဇေယျကို ပြောင်မြောက်စွာ သရုပ်ဆောင်နိုင်အောင် အထူးသင်ကြားပေးသည်။ ဇေယျကလည်း ကျိုးနွံစွာ အစွမ်းကုန် ခံယူကြိုးစားသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သီချင်းမဆိုဘူးသော ဇေယျသည် ထိုကားတွင် သီချင်းပင်ဆိုလိုက်သေးသည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ မင်းသားဘဝမှာ အမူအရာသင်ပေးတဲ့ ဒါရိုက်တာတွေထဲမှာ ဦးတင်မောင်ဟာ အတော်ဆုံးပဲလို့ ခံယူမိတယ်။ ဦးတင်မောင်က အမူအရာဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျကျနနပြောပြတယ်။ ပြောပြတဲ့အတိုင်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အစအဆုံး လုပ်ပြတယ်။ လမ်းသွားတာကအစ ခြေဘယ်နှလှမ်းရောက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြထားတယ်။ သူ့စကားနားထောင်၊ သူလုပ်ပြတာ ကြည့်ပြီး လိုက်လုပ်ရုံပဲရှိတယ်။ သိပ်လွယ်တယ်ဗျာ၊ သိပ်တော်တဲ့ အနုပညာရှင်ကြီးပဲ။ ဒီလိုပြောင်မြောက်အောင် သင်ပြနိုင်အောင်လည်း သူ့ခမျာ အကြာကြီး ကြိုတင် စဉ်းစားထားပုံရတယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာလည်း ဆူဆူပူပူ မလုပ်ဘူး။ သူနဲ့လုပ်ရတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာတယ်” ဟူ၍ ဇေယျက ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့သည်။

ဇေယျအောင်မြင်ပြီ

မြဲတဲ့သစ္စာဇာတ်ကားသည် ရုံတင်ပြသောအခါ အထူးအောင်မြင်သွားသည်။ ပရိသတ် အထူးစွဲမက်ခြင်း ခံရသည်။ ဇာတ်ကားသာမက ပါဝင်သူ မင်းသား၊ မင်းသမီးများကိုပါ ပရိသတ်က စွဲမက်သွားကြသည်။

ထိုဇာတ်ကားမှစ၍ ဇေယျအမည်သည် တစ်နိုင်ငံလုံး ဟိုးဟိုးကျော်သွားသည်။ သူ၏ ရိုးသားသော အမူအရာကို ကြည့်ရသူတိုင်း နှစ်သက်မဆုံးရှိကြသည်။ သူ၏ တည်ငြိမ်မှုအသံဖြင့် ပြောဆိုသော စကားပြောဟန်ကို ကြားရသူတိုင်း မြတ်နိုးမဆုံး ရှိကြသည်။ ထိုဇာတ်ကားတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် သီဆိုခဲ့သော ‘ဘုရားစူး ချစ်ပါ့မယ်’ သီချင်းသည် ပရိသတ်နှုတ်ဖျားတွင် စွဲကျန်နေရစ်သည်။ ထိုခေတ်က သင်္ကြန်တွင် ရေကစားသူများသည် ထိုသီချင်းကို သီဆို၍ပင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသီချင်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း မေသစ်နှင့် တွဲဖက်သီဆိုခဲ့သည်။

ရိုးရိုးကြီးဇေယျ၏ဘဝခရီး

မေသစ် ။ ။ လင်ဖုန်းမို့ ရွှင်ပြုံးချိုသာစွာရယ်၊ ကြင်တုန်းကိုမှ မုန်းမုန်း
မုန်းလိုက်ပါနဲ့။

ဇေယျ ။ ။ မေသရစ်ကညာ ဖေချစ်တာရယ်၊ ရွှေမေတ္တာက ကြီးကြီးလှပါ
သဗျ။

မေသစ် ။ ။ တစ်ရွာသားမို့ နောက်ကျတကယ် ကြောက်လှတယ်တော့။

ဇေယျ ။ ။ ဘယ်တော့ကမ အချစ်ကမပြယ် ပစ်မရတယ်ဗျ။

မေသစ် ။ ။ အဟင့် ဟင့် မယုံဘူးတော်ရေ။

ဇေယျ ။ ။ ခင့် ခင့်၊ ယုံတော့ ခင်ရေ။

မေသစ် ။ ။ အို အို အို လက်သရမ်းတာက။

ဇေယျ ။ ။ ပျို ပျို ပျို အချစ်စမ်းတာဗျ၊ မယားတစ်ဦးရယ် ဘုရား ဘုရား
ဘုရားစူး ချစ်ပါ့မယ်။

ဤသီချင်းကို ရေးသူမှာ ရွှေပြည်အေး ဖြစ်သည်။ လူကြိုက်များလှ
သဖြင့် နောင်အခါ ဓာတ်ပြားအဖြစ် အသံသွင်း ထုတ်လုပ်ရောင်းချခဲ့သည်။
ဓာတ်ပြားသွင်းသောအခါ မေသစ်နေရာတွင် မြင့်မြင့်ခင်က အစားထိုး
သီဆိုခဲ့သည်။ ဇေယျနေရာတွင် ဇေယျကိုယ်တိုင်ပဲ သီဆိုခဲ့သည်။

ထိုဇာတ်ကားမှစ၍ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများ၊ ဒါရိုက်တာများက ဇေယျကို
ဦးစားပေး ကမ်းလှမ်းလာကြသည်။ ဤတွင် ဇေယျသည် မန္တလေးသို့
မပြန်ဖြစ်တော့။ ကျောက်သွေးဆရာအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။
ဇာတ်ကားများ တစ်ကားပြီးတစ်ကား လက်ခံရိုက်ကူးနေရသည်။

ကျေးဇူးသိသူ

မြဲတဲ့သစ္စာ ရုံတင်ပြီး ခြောက်လအကြာတွင် ဇနီး မသန်းတင်သည်
သားသမီးများနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်လာကြသည်။ လိုက်သာ
လာကြသည်။ နေစရာအိမ်မရှိသေး။ ကျေးဇူးရှင်မိတ်ဆွေကြီး ဦးသာဂေါင်
အိမ်မှာပင် ခေတ္တ နေထိုင်ကြရသည်။

ထို့နောက်မှ အိမ်ရရှိကာ ဇေယျတို့မိသားစု သီးခြားနေနိုင်သွားသည်။
သူတို့မိသားစု ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့် နေထိုင်နိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ကျေးဇူးရှင် ယောက္ခမနှစ်ဦးဖြစ်သော ဦးဆန်းနှင့် ဒေါ်ငြိမ်းတို့ကို ရန်ကုန်

အိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်ခေါ်ထားသည်။ အိမ်ဦးခန်းမှာထား၍ အစွမ်းကုန် ပြုစု လုပ်ကျွေးသည်။ ရွာရှိ ဖခင်ကြီး ဦးဖောင်ကိုလည်း ပင့်ဖိတ်သည်။ ဖခင်ကား ရုတ်တရက် လိုက်မလာနိုင်ပေ။ နောင်အခါတွင်မှ လိုက်လာနိုင်သည်။

စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာ ဦးသုခ

ဇေယျ၏ဘဝတွင် အဝမ်းဦးတင်မောင်နှင့် ကြုံတွေ့ကာ အောင်မြင် သောဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနည်းအတူ စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာဦးသုခ နှင့် ကြုံတွေ့၍လည်း ထပ်ဆင့်အောင်မြင်သော ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဇေယျသည် အဝမ်း၌ ပထမဦးဆုံး ဇာတ်ကားရိုက်စဉ်ကပင် ဆရာ ဦးသုခနှင့် ခင်မင်သိကျွမ်းခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဦးသုခသည် အဝမ်းတွင် ဇာတ်ညွှန်းရေးခြင်း၊ သီချင်းဆိုခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။

ဇေယျသည် ဇာတ်ကားခြောက်ကားရိုက်ပြီးနောက် မအောင်မြင်သဖြင့် မန္တလေးသို့ ပြန်ရအံ့ဆဲဆဲတွင် အလုံ၌ ကျောက်သွေးအလုပ်ကို ခေတ္တ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်သေးသည်။ ထိုစဉ် ဦးသုခက ခင်မင်ရင်းနှီးသော ဇေယျ ထံ သွားရောက်အားပေးသည်။ တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ဇေယျ မန္တလေးသို့ပြန်၍ တစ်ဖန် ရန်ကုန်သို့ပြန်လာကာ မြဲတဲ့သစ္စာ ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးအပြီးတွင် ဦးသုခက ဇေယျအား ပြဇာတ်မင်းသားအဖြစ် ပထမဆုံး စင်တင်ခဲ့သည်။

ထိုပြဇာတ်မှာ 'တေးချိုချို' ပြဇာတ်ဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်ထုတ်လုပ်သူမှာ ဦးညီညီ (သမာဓိရှင်လုံး) ဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာမှာ ဦးသုခဖြစ်သည်။ မင်းသားမှာ ဇေယျ၊ မင်းသမီးမှာ မေချစ်ဖြစ်သည်။ ထိုပြဇာတ်တွင် ဇေယျ သည် တေးဂီတကို ပစ်ပယ်သူဘဝမှ တေးဂီတ၏ တန်ဖိုးကို သိရှိကာ တေးဂီတကို မြတ်နိုးသူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုပြဇာတ်ကို မြို့တော်ခန်းမဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ကပြခဲ့သည်။ အထူးအောင်မြင်ကျော်ကြား ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ဦးသုခသည် ဗြိတိသျှဘားမားရပ်ရှင် တွင် 'သည်ဆောင်းဟေမာန်' ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ထိုဇာတ်ကား

ဇေယျ ပါဝင်သော ပြောရခက်တယ် ဇာတ်ကားကြော်ငြာ

တွင် ဇေယျသည် ကျော်ဆွေ၊ မေသစ်တို့နှင့်အတူ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။
 ထိုဇာတ်ကားမှာ အထူးအောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ထိုဇာတ်ကားသည်
 ၁၉၅၃ ခုနှစ်အတွက် ဒုတိယထူးချွန်ဆု (ငွေစင်ဆု) ရရှိခဲ့သည်။ ထိုနှစ်က
 ပထမထူးချွန်ဆု (ရွှေစင်ဆု) ရရှိသောဇာတ်ကားမှာ 'ရတနာပုံ' ဇာတ်ကား
 ဖြစ်သည်။ အဝမ်းဦးတင်မောင် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဒါရိုက်တာ
 ထူးချွန်ဆု မပေးသေး။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်သို့ရောက်မှ ဒါရိုက်တာထူးချွန်ဆုကို

စတင်ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ (၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် အဝမ်း ဦးတင်မောင်ရိုက်ကူးသော 'အကျော်အမော်' ဇာတ်ကားနှင့် ဒါရိုက်တာဦးသုခ ရိုက်ကူးသော 'သည်ဆောင်းဟေမာန်' ဇာတ်ကားတို့ကို ယခင် ဆိုဗီယက်ရုရှားနိုင်ငံ တပ်ရှုကင့်တွင် ကျင်းပသော ရုပ်ရှင်ပွဲတော်တွင် ဝင်ရောက်ပြသခဲ့သည်)

ဇေယျက “ကျုပ်ရဲ့ မင်းသားဘဝမှာ အမူအရာသင်ပြရာမှာ ဆရာအဝမ်းဦးတင်မောင်ဟာ အတော်ဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ခံယူမိသလို စကားအပြောအဆို လေယူလေသိမ်း ထိမိကောင်းမွန်အောင် သင်ပြရာမှာတော့ ဆရာဦးသုခ ဟာ အတော်ဆုံးလို့ ခံယူမိပါတယ်။ ကျုပ် မင်းသားအဖြစ် အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့တာ ဒီဆရာကြီးနှစ်ဦးရဲ့ကျေးဇူးဟာ အဓိကပါပဲ” ဟူ၍ မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပေသည်။

ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ ဗိုလ်ကလေးတင့်အောင်နှင့် ဇေယျ

ဇေယျသည် ပြဇာတ်များကို ဒါရိုက်တာ ဦးသုခနှင့်သာမက ဒါရိုက်တာ ဒဂုန်ဆရာတင်၊ ဒါရိုက်တာ ဗိုလ်ကလေးတင့်အောင် စသူတို့နှင့်လည်း လက်တွဲကပြခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာ ဒဂုန်ဆရာတင် စီစဉ်တင်ဆက်သော 'မိမွေဖမွေ' ပြဇာတ်တွင် ဇေယျသည် မေရီမြင့်နှင့် တွဲဖက်ပါဝင်ခဲ့သည်။ ခေတ်မီခေတ်ဆန်သူ မိန်းမပျိုကလေးအဖြစ် မေရီမြင့်က သရုပ်ဆောင်သည်။ လူရိုးလူအေး ယောက်ျားပျိုကြီးအဖြစ် ဇေယျက သရုပ်ဆောင်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် စရိုက်နှစ်ခု၏ အခြေအနေများကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြရာ ပရိသတ်တို့ နှစ်သက်မဆုံး ရှိခဲ့ကြသည်။ ကျော်ကြားသော ပြဇာတ်တစ်ခုအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံရသည်။

ထို့နောက် ဇေယျသည် ပြဇာတ်အနုပညာရှင်များကို ကူညီအားပေးသောအနေဖြင့် ရုပ်ရှင်ကားများ လက်မလည်အောင် ရိုက်နေသည့်ကြားကပင် ပြဇာတ်အချို့၌ ပါဝင်ကပြပေးခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဒါရိုက်တာ ဗိုလ်ကလေးတင့်အောင်က ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တွင် ဤသို့ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ဝင်းဝင်းပြဇာတ်ခေတ် ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ မော်လမြိုင်၊ ပုသိမ်၊ မန္တလေး စသော မြို့ကြီးများနှင့် ကျွန်တော်၏ ဇာတိမြို့ဖြစ်

mgyoe.com

သော ဗိုလ်ကလေးသို့ လှည့်လည်ကာ ပြဇာတ်ကပြရန် စီစဉ်ရတော့၏။

ထိုအခါ “အစ်ကိုကြီးရေ... ကျွန်တော်ဝိုးကို ကူပါဦး” ဟု အစ်ကိုကြီး ကိုဇေယျကို နားပူပြန်သည်။ ထိုအချိန်က အစ်ကိုကြီး ကိုဇေယျမှာ နာမည် အကျော်ဆုံး မင်းသားဖြစ်ပြီး လက်မလည်အောင် ရုပ်ရှင်ရိုက်နေရသည်။ ကုမ္ပဏီများက သူကို ဦးစားပေးနေကြရ၏။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးဇေယျက ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များအား “ကျုပ် နယ်ကို ခဏသွားဦးမယ်၊ ပြန်လာမှ ဆက်ရိုက်ကြတာပေါ့” ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါလာလေသည်။ နယ်ပယ်အသီးသီးသို့ ခရီးထွက်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ တစုတဝေးကြီး စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ ရန်ကုန်တွင် ကပြခဲ့၍ အဆင် သင့်ဖြစ်နေသည့် ပြဇာတ်များကို အနည်းအကျဉ်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲပြီး ကပြ လိုက်၊ ရလာသည့်ငွေကြေးကို ခွဲဝေသုံးလိုက်နှင့် ကစ်ဖွဲ့လုံး ပျော်နေကြသည်။ စီးပွားရေးမဟုတ်ဘဲ မန်းရာပြည့်ပွဲမျိုး၊ ပခုက္ကူဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော် မူသည့် သာဓုကိဋ္ဌနပွဲမျိုး၊ အခြား အခြား အရာရှိကြီးများ ပြောင်းရွှေ့ရာ၌ ဧည့်ခံရသောပွဲများ ပွဲမျိုးပေါင်းများစွာလည်း သွားကြရသည်။

မန်းရာပြည့်ပွဲမှာ မန္တလေးတွင် ကျင်းပသောကြောင့် အစ်ကိုကြီး ဇေယျ၏ မြို့ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အစ်ကိုကြီးဇေယျ ဦးဆောင်သော ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟအပေါင်း များစွာတို့၏ ဧည့်ခံမှုကြောင့် အနုပညာသည်တို့မှာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံလှပေသည်။ ဘုရားဖူး အလည်အပတ်ထွက်ရန် မော်တော်ကားအသင့်၊ စားရန် နံနက်စာ၊ ညစာ၊ နေ့လယ်စာအမျိုးမျိုး၊ သောက်ရန်ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ အချိုရည်၊ အခါရည်မျိုးစုံ အစ်ကိုကြီးကို ဇေယျ၏ စီစဉ်မှုဖြင့် ဖောဖောသီသီ ရှိလှပါ၏။

ဇေယျ၏စိတ်ဓာတ်

ဒါရိုက်တာ ဗိုလ်ကလေးတင့်အောင်သည် မင်းသားကြီးဇေယျ၏ ပြဇာတ် အနုပညာရှင်များအပေါ် ထားရှိသော စေတနာကို လေးစားမဆုံးရှိခဲ့ သည်။ ထို့ပြင် ဇေယျ၏ သစ္စာရှိမှု၊ မဟုတ်မခံရှိမှုကိုလည်း လေးစားမဆုံး ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ဆောင်းပါးတွင် ဤသို့ မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြ ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။